

Az Európai Unió
Tanácsa

Brüsszel, 2023. szeptember 13.
(OR. en)

12954/23

**Intézményközi referenciaszám:
2023/0322(CNS)**

**ECOFIN 869
FISC 190**

JAVASLAT

Küldi:	az Európai Bizottság főtitkára részéről Martine DEPREZ igazgató
Az átvétel dátuma:	2023. szeptember 13.
Címzett:	Thérèse BLANCHET, az Európai Unió Tanácsának főtitkára
Biz. dok. sz.:	COM(2023) 529 final
Tárgy:	Javaslat – A TANÁCS IRÁNYELVE a transzferárazásról

Mellékelten továbbítjuk a delegációknak a következő dokumentumot: COM(2023) 529 final.

Melléklet: COM(2023) 529 final

EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Strasbourg, 2023.9.12.
COM(2023) 529 final

2023/0322 (CNS)

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE

a transzferárazásról

{SWD(2023) 308-309}

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

• A javaslat indokai és céljai

Ez a javaslat a „Vállalkozás Európában: Társaságiadó-keret” vagy „BEFIT” néven ismert csomag részét képezi. A csomag e transzferárazási javaslat mellett, amely beépíti a legfontosabb transzferárazási elveket az uniós jogba azzal a céllal, hogy bizonyos közös megközelítéseket terjesszen elő a tagállamok számára, egy második különálló javaslatot is tartalmaz, amely közös szabályokat állapít meg az EU-ban működő nagy vállalatcsoportok adóalapjának kiszámítására vonatkozóan.

A transzferárazás a kapcsolt vállalkozások (azaz ugyanazon multinacionális vállalat tagjai) közötti, javak vagy szolgáltatások átruházásával járó ügyletek árának meghatározására utal. A globális kereskedelem jelentős része áruk és szolgáltatások, tőke és immateriális javak (például szellemi tulajdon) multinacionális vállalatokon belüli nemzetközi transzferéből áll; ezeket a transzfereket „csoporton belüli ügyleteknek” nevezzük.

A „csoporton belüli ügyleteket” nem feltétlenül piaci erők, sokkal inkább a csoport egészének közös érdekei vezérlik. Mivel az adószámítások általában a gazdálkodó egységek szintjén vezetett számlákon alapulnak, az árak vagy egyéb feltételek, amelyek mellett ezekre a csoporton belüli ügyletekre sor kerül, hatással lesznek az érintett gazdálkodó egységek ezen ügyletekkel kapcsolatos bevételeire és/vagy ráfordításaira, és következésképpen a csoporthoz tartozó egyes vállalkozások adózási célból nyilvántartott nyereségének összegére is. A magasabb ár növeli az eladó jövedelmét és csökkenti a vevő jövedelmét. Az alacsonyabb ár csökkenti az eladó jövedelmét és növeli a vevő jövedelmét. A transzferár tehát befolyásolja a határokon átnyúló ügyletben részt vevő eladó és vevő országának adóalapját is.

Ezért fontos meghatározni a csoporton belüli transzferek megfelelő árát, az úgynevezett transzferárat. A transzferárazás a kapcsolt felek közötti ügyletek árazására használt általános fogalom.

A Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) által kidolgozott jelenlegi nemzetközi szabványok¹ szerint egy multinacionális csoport kapcsolt vállalkozásai közötti, határokon átnyúló ügyleteket ugyanolyan alapon kell beárazni, mint a harmadik felek közötti, hasonló körülmények között lebonyolított ügyleteket. Ez az elv „a szokásos piaci ár elve” néven ismert, és tükröződik az OECD jövedelem és vagyon adóztatására vonatkozó modellegyezményének² 9. cikkében (kapcsolt vállalkozások).

A 9. cikk azonban nem határoz meg részletes transzferárazási szabályokat. Az OECD idővel kidolgozta az OECD transzferár irányelveket a multinacionális vállalkozások és az adóhatóságok számára³ (OECD transzferár irányelvek), amelyek iránymutatást nyújtanak a szokásos piaci ár elvének fogalmát és alkalmazását illetően. Ezeket az irányelveket nem kötelező erejű jogi eszközként dolgozták ki azzal a céllal, hogy segítséget nyújtsanak a

¹ Lásd az OECD honlapját: <https://www.oecd.org/>

² OECD-modellegyezmény a jövedelem és a vagyon adóztatásáról (<https://www.oecd.org/ctp/treaties/model-tax-convention-on-income-and-on-capital-condensed-version-20745419.htm>).

³ OECD transzferár irányelvek a multinacionális vállalkozások és az adóhatóságok számára (<https://www.oecd.org/tax/transfer-pricing/oecd-transfer-pricing-guidelines-for-multinational-enterprises-and-tax-administrations-20769717.htm>).

multinacionális vállalatoknak és az adóhatóságoknak abban, hogy olyan megoldásokat találjanak a transzferárazási esetekre, amelyek minimálisra csökkentik a konfliktusokat és a jogvitákat. Az OECD transzferár irányelveket először 1995-ben tették közzé, és rendszeresen frissítik.

Az OECD-modelleget 9. cikke nem tekinthető úgy, mint amely belföldi transzferárazási rendszert keletkeztet, ha a szokásos piaci ár elvét nem építették be a nemzeti jogba. Sőt, általánosan elfogadott tény, hogy a 9. cikk a belföldi alkalmazást tekintve nem „automatikusan alkalmazandó”. Az adójogrendszerek azonban rendszerint rendelkeznek olyan nemzeti jogszabályokkal, amelyek a szokásos piaci ár elvével összhangban bizonyos fokú harmonizációt biztosítanak az alapelvek tekintetében, még akkor is, ha az alkalmazás nem azonos világszerte. Előfordulhat továbbá, hogy az adójogrendszerek saját közigazgatási iránymutatással és/vagy előírásokkal rendelkeznek, amelyek alaposabban ismertetik a nemzeti rendelkezéseket, és iránymutatást nyújtanak azok értelmezéséhez.

A Bizottság azzal indokolja ezt a javaslatot, hogy szinte minden tagállam tagja az OECD-nek is, és ezért elkötelezett az OECD⁴ elveinek és ajánlásainak követése mellett. Azonban a tagállamok többségének politikai kötelezettségvállalása ellenére az OECD transzferár irányelvek helyzete és szerepe jelenleg tagállamonként eltérő. Emellett uniós szinten a transzferárazási szabályok jelenleg nincsenek harmonizálva jogalkotási aktusok révén, bár valamennyi tagállam rendelkezik olyan nemzeti jogszabályokkal, amelyek az alapelvekre vonatkozóan közös megközelítést írnak elő. Ezek azonban nincsenek teljes mértékben összehangolva. Az a tény, hogy az egyes tagállamok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az OECD transzferár irányelvek értelmezése és alkalmazása terén, bonyolultságot és egyenlőtlen versenyfeltételeket teremt a vállalkozások számára.

Például a tagállamok nemzeti jogszabályai eltéréseket mutatnak a „kapcsolt vállalkozások” fogalom meghatározása és különösen az „ellenőrzés” fogalma tekintetében, amely általában a transzferárazás alkalmazásának előfeltétele. Egyes tagállamok 25 %-os, míg mások 50 %-os részesedési küszöbértéket alkalmaznak annak meghatározásához, hogy az ellenőrzési kritérium teljesül-e. Ez azt jelenti, hogy a vállalkozások kiszámíthatatlan adórendszerrel, magas megfelelési költségekkel, valamint gyakori, időigényes jogvitákkal szembesülnek, amelyek többek között jelentős jogi költségekhez vezetnek, akadályokat gördítenek a határokon átnyúló tevékenységek elé, valamint a kettős és/vagy túladóztatás magas kockázatával járnak.

A kettős adóztatás és a túladóztatás kockázata a határokon átnyúló tevékenységet folytató vállalkozások esetében az adórendszer kiszámíthatóságának hiányához vezet a különböző tagállamok adóhatóságai közötti esetleges adóügyi viták miatt⁵ azokban az esetekben, amikor azok eltérő álláspontot képviselnek egy konkrét ügylet társaságiadó-rendszerükön belüli kezelésével kapcsolatban. Az egyre globalizáltabb és kompetitívebb világ gazdaságban egyre nagyobb szükség van az adórendszer kiszámíthatóságára az egységes piacon belül. Így az adóügyeik kiszámíthatóságának növelése érdekében egyes vállalkozások arra törekednek, hogy bizonyos ügyletek kezelése tekintetében feltételes adómegállapításokat kérjenek az adóhatóságtól. Ha azonban a feltételes adómegállapítás egyoldalú, a többi érintett tagállam továbbra is vitathatja az ilyen ügyletek megállapodás szerinti kezelését. Ezért még egyoldalú

⁴ Málta, Ciprus, Bulgária és Románia nem tagja az OECD-nek.

⁵ Egy nagyvállalat arra is rámutatott, hogy nőttek az EU-n belüli transzferárazással és a forrásadó megszüntetésével kapcsolatos adóügyi viták.

feltételes adómegállapítás esetén is fennáll az adóügyi viták és az esetleges kettős vagy túladóztatás kockázata.

A transzferárazási szabályok összetettsége és a tagállamok nemzeti jogaiban való eltérő végrehajtása számos további problémát is okoz:

- **Nyereségátcsoportosítás és adókikerülés⁶:** a transzferárazás könnyen manipulálható a nyereség átcsoportosítása érdekében, és agresszív adótervezési rendszerek keretében is felhasználhatók.
- **Jogviták⁷ és kettős adóztatás⁸:** a transzferárazás szubjektívebb, mint a közvetlen és közvetett adózás más területei, és ezért könnyen viták forrásaivá válhatnak, mivel az adóhatóságok érdeke és értelmezése nem mindig azonos. Ennek az az oka, hogy a kettős adóztatás elkerüléséhez az egyik adóhatóság által végrehajtott, indokolt elsődleges (felfelé történő) korrekciót ideális esetben a másik által végrehajtott kapcsolódó (lefelé történő) korrekciónak kell követnie. Ez maga után vonja, hogy a második adóhatóságnak ennek megfelelően csökkentenie kellene adóalapját, ez pedig nagy valószínűséggel olyan opció, amelyet az adóhatóság lehetőleg elkerülne.
- **Magas megfelelési költségek:** A kettős adóztatás már most is jelentős költségekkel jár a határokon átnyúló tevékenységet folytató vállalkozások számára. Emellett a transzferárazáshoz kapcsolódó adómegfelelési költségek⁹ is jelentősek. Ezek a

⁶ Az adóalap-erózióval és nyereségátcsoportosítással kapcsolatos projekt 2013-as kezdetén az OECD becslése szerint – a módszertannal és az adatokkal kapcsolatos korlátok elismerése mellett – az adóalap-erózióval és nyereségátcsoportosítással kapcsolatos gyakorlatokból eredő globális társaságiadóbevétel-kiesés mértéke évi 100–240 milliárd USD lehetett (lásd: <https://www.oecd.org/tax/beps-project-explanatory-statement-9789264263437-en.htm>); A transzferárazás manipulálását az adóalap-erózióval és nyereségátcsoportosítással kapcsolatos gyakorlatok egyikeként azonosították. Különösen az adóalap-erózióval és nyereségátcsoportosítással kapcsolatos projekt 8–10. intézkedése irányult a szokásos piaci ár elvével kapcsolatos iránymutatás javítására annak biztosítása érdekében, hogy az eredményeket inkább a gazdasági, mintsem a papíralapú valóság határozza meg. E tekintetben a 8–10. intézkedés zárójelentése arra törekszik, hogy a transzferárazási eredményeket összhangba hozza a multinacionális vállalatcsoport értéktéremtésével.

⁷ Az OECD hivatalos statisztikái azt mutatják, hogy 2021 végén a transzferárazási ügyekből eredő kettős adóztatás megoldása érdekében indított, folyamatban lévő kölcsönös egyeztetési eljárások száma 33 %-kal nőtt a 2016-os évhez képest (a kölcsönös egyeztetési eljárások száma 2021 végén 6 000-et tett ki, míg 2016 végén 4 500 folyamatban lévő kölcsönös egyeztetési eljárás volt). Az OECD kölcsönös egyeztetési eljárásokkal kapcsolatos statisztikái a következő címen érhetők el: <https://www.oecd.org/tax/dispute/mutual-agreement-procedure-statistics-2021-inventory-trends.htm#tpcases>. A kapcsolt vállalkozások nyereségkiigazításával kapcsolatos kettős adóztatás megszüntetéséről szóló egyezmény keretében zajló kölcsönös egyeztetési eljárásokra vonatkozó hivatalos uniós statisztikák azt mutatják, hogy az előző évhez képest 17 %-kal nőtt a tagállamok közötti, transzferárazással kapcsolatos viták száma (a tagállamoknál a kölcsönös egyeztetési eljárások száma 2020 végén 2 213-at tett ki, míg 2019 végén 1 889-et). Az EU kölcsönös egyeztetési eljárásokkal kapcsolatos statisztikái a következő címen érhetők el: https://taxation-customs.ec.europa.eu/taxation-1/statistics-epas-and-maps-eu_en

⁸ Az Ernst & Young által közzétett (és a http://www.ey.com/global/content.nsf/International/2007-2008_Transfer_Pricing_Global_Survey címen elérhető), transzferárazásról szóló felmérés szerint az egyik oka annak, hogy a vállalkozások a transzferárazást kiemelt adózási kérdésnek tekintik, valóban a kettős adóztatással való kapcsolata. A felmérés (24 országban [ebből 11 uniós tagállam] 850 multinacionális vállalattal készített interjú) alapján a vállalkozások arról számoltak be, hogy a korrekciók 42 %-a tartós kettős adóztatáshoz vezetett. Ennek elsősorban az az oka, hogy a vállalkozások általában nem alkalmazzák a kölcsönös egyeztetési eljárásokat, mivel úgy vélik, hogy azok túl hosszadalmasak és költségesek.

⁹ Az Európai Bizottság által 2001-ben készített, társasági adóról szóló tanulmány szerint (Adózás az egységes piacon. SEC(2001) 582 final) a közepes multinacionális vállalatok évente mintegy 1–

költségek abból erednek, hogy a vállalkozásoknak meg kell határozniuk, hogy mely árak tekinthetők szokásos piaci árak, tanulmányokat kell végezniük, valamint össze kell állítaniuk és fenn kell tartaniuk/aktualizálniuk kell a kapcsolódó dokumentációt.

Ezek a vállalkozások előtt álló adózási akadályok gátolják az egységes piac megfelelő működését, és nehezítik a hatékonyság növekedésével kapcsolatban benne rejlő lehetőségek kiaknázását. Ez aláássa az egységes piac versenyképességét.

E javaslat célja, hogy az adórendszer kiszámíthatóságának növelése révén egyszerűsítse az adózási szabályokat az uniós vállalkozások számára, ezáltal csökkentve a jogviták és a kettős adóztatás kockázatát, valamint a kapcsolódó megfelelési költségeket, így javítva az egységes piac versenyképességét és hatékonyságát. Mind a célzott, mind a nyilvános konzultációk egyértelmű eredménye volt a vállalkozások igénye az adórendszer kiszámíthatósága és tágabb értelemben a jogbiztonság iránt. Az adórendszer kiszámíthatósága mindig is kiemelt prioritás, gyakran az adókulcsnál is fontosabb kérdés volt a vállalkozások számára. Egyre kritikusabb kérdéssé vált a nemzetközi társasági adózás terén az elmúlt években végrehajtott számtalan ambiciózus reform miatt.

Az említett célkitűzés a következők révén érhető el: 1. a szokásos piaci ár elvének beépítése az uniós jogba; 2. a kulcsfontosságú transzferárazási szabályok harmonizálása; 3. az OECD transzferár irányelvek szerepének és helyzetének tisztázása; és 4. lehetőség teremtése arra, hogy az Unión belül az OECD transzferár irányelvek keretében közös, kötelező erejű szabályok kerüljenek megállapításra konkrét transzferárazási témákra vonatkozóan.

A javaslat biztosítaná a transzferárazási szabályok értelmezésére és alkalmazására vonatkozó közös és következetes megközelítések fokozatos kidolgozását a tagállamok adóhatóságai között a szokásos piaci ár elvének az uniós jogba való beépítése, valamint az OECD transzferár irányelvek szerepének és helyzetének tisztázása révén. Ezen túlmenően az OECD transzferár irányelvek keretében a konkrét ügyletekre vonatkozó, kötelező erejű közös szabályok tagállamok számára történő létrehozásának lehetősége várhatóan javítja a vállalkozások rezilienciáját az Unióban, csökkenti a torzulásokat, és hozzájárul az egységes piacon belüli egyenlő versenyfeltételekhez.

• **Összhang a szabályozási terület jelenlegi rendelkezéseivel**

Ez az irányelvjavaslat teljes mértékben összhangban van a közvetlen adózás területén meglévő uniós szakpolitikákkal. A Bizottság és az Unió adópolitikai menetrendjének részeként tett azon erőfeszítéseket követi, amelyek célja a stabil bevételeket generáló és a növekedést elősegítő szilárd, hatékony és igazságos adózási keret létrehozása, a 21. századi társasági adózásról szóló 2021. évi közleményben¹⁰ leírtaknak megfelelően. Ez a szakpolitikai kezdeményezés összhangban van azokkal az erőfeszítésekkel, amelyek célja az adórendszer kiszámíthatóságának és az egyenlő versenyfeltételeknek a biztosítása a vállalkozások számára, gondoskodva egyúttal arról, hogy a nemzeti kormányok méltányos és stabil társaságiadó-bevételekhez férhessenek hozzá.

2 millió EUR-t költenek a transzferárazási szabályoknak való megfelelésre. A nagy multinacionális vállalatoknál a transzferárazással kapcsolatos megfelelési költségek évente mintegy 4–5,5 millió EUR-t tesznek ki.

¹⁰ A 21. századi társasági adózásról szóló bizottsági közlemény: https://taxation-customs.ec.europa.eu/communication-business-taxation-21st-century_en

2016-ban elfogadták az adókikerülés elleni irányelvet (ATAD)¹¹ annak biztosítása érdekében, hogy a tagállamokban összehangoltan hajtsák végre az adóalap-erózióval és nyereségátcsoportosítással kapcsolatos belső projekt intézkedéseiből eredő, adókikerülés elleni kulcsfontosságú intézkedéseket, és lefektessenek több konkrét és általános adóvisszaélés elleni szabályt. 2017-ben módosították annak érdekében, hogy az adórendszerek közötti eltérésekre vonatkozóan további adókikerülés elleni szabályokat tartalmazzon¹².

Ezzel párhuzamosan az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről szóló irányelv (DAC)¹³ 2011-es elfogadása óta több felülvizsgálaton és bővítésen esett át, amelyek célja az volt, hogy lehetővé tegyék az adózással kapcsolatos információk széles körű és időben történő cseréjét az uniós adóhatóságok között a tagállami adójogszabályok érvényesítésének támogatása érdekében.

A DAC¹⁴ és a DAC¹⁵ a transzferárazáshoz való kapcsolódása miatt különösen releváns e javaslat szempontjából. A DAC3 keretében az illetékes nemzeti hatóságok többek között automatikus információcserét folytatnak az úgynevezett előzetes ármegállapításokkal¹⁶ kapcsolatban. A DAC6 az adótervezésben közreműködők vagy az érintett adózó által bejelentett, adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó, határokon átnyúló konstrukciókra vonatkozó automatikus információcserét szabályozza. Az adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó, határokon átnyúló konstrukciók számos „ismertetőjegy”, többek között az adókikerülés potenciális kockázatára vonatkozó különböző mutatók alapján azonosíthatók. Az E jelű ismertetőjegy a transzferárazás szempontjából releváns konstrukciókra vonatkozik.

A javaslat összhangban van a közös transzferárfórum¹⁷ korábbi megállapításaival is; ez a fórum egy szakértői csoport, amelyet a Bizottság 2002-ben hozott létre azzal a céllal, hogy pragmatikus, nem jogalkotási megoldásokat javasoljon az Unión belüli transzferárazási gyakorlatok által okozott gyakorlati problémákra. A közös transzferárfórum az OECD transzferár irányelvek keretében, konszenzus alapján működött. A közös transzferárfórum által végzett munkára építve a Bizottság összehangolt intézkedéseket – iránymutatásokat vagy ajánlásokat – kezdeményezett, amelyeket később a Tanács mind jóváhagyott. Ezek egyike az

¹¹ A Tanács (EU) 2016/1164 irányelve (2016. július 12.) a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/?uri=celex%3A32016L1164>).

¹² A Tanács (EU) 2017/952 irányelve (2017. május 29.) az (EU) 2016/1164 irányelvnek a harmadik országokat érintő hibrid struktúrákból adódó diszkrepanciák tekintetében történő módosításáról (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/?uri=CELEX%3A32017L0952>).

¹³ A Tanács 2011/16/EU irányelve (2011. február 15.) az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről és a 77/799/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/hu/ALL/?uri=CELEX%3A32011L0016>).

¹⁴ A Tanács (EU) 2015/2376 irányelve (2015. december 8.) a 2011/16/EU irányelvnek az adózás területére vonatkozó kötelező automatikus információcsere tekintetében történő módosításáról (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/hu/ALL/?uri=CELEX%3A32015L2376>).

¹⁵ A Tanács (EU) 2018/822 irányelve (2018. május 25.) a 2011/16/EU irányelvnek az adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó, határokon átnyúló konstrukciókkal kapcsolatosan az adózás területére vonatkozó kötelező automatikus információcsere tekintetében történő módosításáról (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/?uri=celex%3A32018L0822>).

¹⁶ Az előzetes ármegállapítás olyan megállapodásra, kommunikációra vagy más, hasonló hatású eszközre vagy intézkedésre utal, amely előzetesen meghatározza a kapcsolt vállalkozások közötti, határokon átnyúló ügyletek transzferárának megállapítására vagy az állandó telephelynek tulajdonított nyereség megállapítására vonatkozó megfelelő kritériumokat.

¹⁷ Az EU közös transzferárfórumát lásd a következő címen: https://taxation-customs.ec.europa.eu/joint-transfer-pricing-forum_en

Európai Unióban található kapcsolt vállalkozások transzferárképzési dokumentációjára (EU TPD) vonatkozó magatartási kódex¹⁸, amelyet a tagállamok széles körben követnek. A közös transzferárfórum megbízatása 2019 márciusában lejárt, és azt nem újították meg.

A kapcsolt vállalkozások nyereségkiigazításával kapcsolatos kettős adóztatás megszüntetéséről szóló egyezmény¹⁹ is kiegészíti a javaslatot. Vitarendezési eljárást hoz létre arra az esetre, ha kettős adóztatás merül fel különböző tagállamok vállalkozásai között az egyik tagállam vállalkozása nyereségének felfelé történő korrekciója miatt. Bár a kettős adóztatás elkerüléséről szóló legtöbb kétoldalú egyezmény rendelkezik az érintett kapcsolt vállalkozás nyereségének megfelelő, lefelé történő korrekciójáról, általában nem kötelezik a szerződő államokat a kettős adóztatás megszüntetésére. A kapcsolt vállalkozások nyereségkiigazításával kapcsolatos kettős adóztatás megszüntetéséről szóló egyezmény rendelkezik a kettős adóztatásnak a szerződő államok közötti megállapodás útján történő megszüntetéséről, szükség esetén egy független tanácsadó szerv véleményére támaszkodva. Az egyezmény javítja tehát a belső piacon folytatott határokon átnyúló tevékenységek feltételeit.

A kapcsolt vállalkozások nyereségkiigazításával kapcsolatos kettős adóztatás megszüntetéséről szóló egyezmény mellett az adózók az adóügyi vitarendezésre vonatkozó, 2019. július 1. óta alkalmazandó új szabályokra is támaszkodhatnak. Ezeket az európai uniós adóügyi vitarendezési mechanizmusokról szóló tanácsi irányelv²⁰ határozza meg, és jelentős javulást hoznak az adóügyi viták rendezésében, mivel biztosítják, hogy a vállalkozások és a polgárok gyorsabban és hatékonyabban tudják rendezni az adóegyezmények értelmezésével és alkalmazásával kapcsolatos vitákat. Az új szabályok a kettős adóztatással kapcsolatos kérdésekre is kiterjednek, amely akkor fordul elő, ha két vagy több ország követeli az adóztatás jogát valamely vállalat vagy személy ugyanazon jövedelmére vagy nyereségére vonatkozóan. Ez történhet például a nemzeti szabályok közötti eltérések vagy a kétoldalú adóegyezmény transzferárazási szabályainak eltérő értelmezése miatt.

Végül 2020 júliusában a Bizottság kötelezettséget vállalt arra, hogy az érdekelt tagállamokkal közösen kidolgozza az európai bizalmi és együttműködési megközelítés (ETACA)²¹ elnevezésű, együttműködésen alapuló uniós megfelelési keretet. Ennek szerepe, hogy egyértelmű, az egész EU-ra kiterjedő keretet biztosítson az adóhatóságok és az adózó vállalkozások közötti megelőző párbeszédhez egy olyan megelőző párbeszéd ösztönzése érdekében, amely a nagy multinacionális vállalatok által alkalmazott transzferárazási politika adóhatóságok által elvégzett, magas szintű kockázatértékeléséhez vezet. Ennek eredményeként a vállalatok támogatást kapnak nemzetközivé válásukhoz a kettős adóztatással kapcsolatos problémák elkerülése és az adómegfelelési költségek csökkentése érdekében. A

¹⁸ A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselőinek állásfoglalása (2006. június 27.) az Európai Unióban található kapcsolt vállalkozások transzfer árképzési dokumentációjára (EU TPD) vonatkozó magatartási kódexről, 2006/C 176/01, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/?uri=uriserv%3AOJ.C_.2006.176.01.0001.01.HUN&toc=OJ%3AC%3A2006%3A176%3AFULL

¹⁹ Egyezmény a kapcsolt vállalkozások nyereségkiigazításával kapcsolatos kettős adóztatás megszüntetéséről (90/463/EGK).

²⁰ A Tanács (EU) 2017/1852 irányelve (2017. október 10.) az európai uniós adóügyi vitarendezési mechanizmusokról (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/hu/ALL/?uri=CELEX%3A32017L1852>).

²¹ Lásd az ETACA honlapját: https://taxation-customs.ec.europa.eu/eu-cooperative-compliance-programme/european-trust-and-cooperation-approach-etaca-pilot-project-mnes_en

program kísérleti szakasza 2023 márciusában lezárult, és a Bizottság szolgálatai jelenleg értékelik, hogy a programot érdemes-e folytatni állandó jelleggel, és ha igen, hogyan.

Végezetül a Bizottság a Technikai Támogatási Eszközön²² és más uniós programokon keresztül továbbra is támogatja az igazságos és egyszerű adózásra vonatkozó menetrendjének, például a fent említett irányelveknek a végrehajtását.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

Ez az irányelvjavaslat összhangban van a Bizottság adózásra és kkv-kra vonatkozó stratégiájával²³. A legtöbb kkv úgy véli, hogy az adóügyek a legnagyobb terhet jelentő, őket érintő szakpolitikai terület. A kkv-k adóügyekben számos nehézséggel szembesülnek, például: közvetlen adózás (jövedelem, tőke, kettős adóztatás stb.), adómegfelelési költségek és az adószabályokból eredő adminisztratív terhek. Mivel e javaslat célja, hogy közös megközelítést alakítson ki a transzferárazással kapcsolatban, és ezáltal Unió-szerte kiszámíthatóbb adórendszert teremtsen a vállalatok számára, méretüktől függetlenül, a kkv-k számára is előnyös lesz egy összehangoltabb megközelítés, amely a megfelelési költségek csökkenéséhez, valamint a különböző tagállamok adóhatóságaival szembeni nagyobb kiszámíthatósághoz vezethet.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

- **Jogalap**

Az adózási tárgyú jogalkotási kezdeményezések jogalapja az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 115. cikke. Jóllehet e cikk a közvetlen adózást kifejezetten nem említi, utal a tagállamok olyan nemzeti jogszabályainak közelítését célzó irányelvek közzétételére, amelyek közvetlenül érintik az egységes piac megteremtését vagy működését. Ebből következik, hogy az EUMSZ 115. cikke értelmében ezen a területen az irányelvek a megfelelő jogi eszközök az Unió számára. Az EUMSZ 288. cikke alapján az irányelvek az elérendő célokat illetően kötelezőek a tagállamokra nézve, a forma és az eszközök megválasztását azonban a nemzeti hatóságokra hagyják.

- **Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)**

Az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban uniós szintű intézkedésre csak abban az esetben kerülhet sor, ha a kitűzött célokat a tagállamok fellépései önállóan nem képesek kielégítően megvalósítani, továbbá a tervezett intézkedések nagyságrendje vagy hatásai miatt azok az Unió szintjén jobban megvalósíthatók.

A szóban forgó probléma határokon átnyúló jellege közös kezdeményezést tesz szükségessé az egységes piacon. Mivel a transzferárazás természeténél fogva határokon átnyúló jellegű, ezért csak uniós szintű jogszabályok kidolgozásával kezelhető. Ez a kezdeményezés ezért összhangban van a szubszidiaritás elvével, figyelembe véve, hogy a tagállamok egyedi, összehangolatlan fellépése csak növelné a transzferárazás jogi keretének jelenlegi széttagoltságát, és nem érné el a kívánt eredményeket. A kitűzött célok elérésére a valamennyi tagállamra kiterjedő közös megközelítés jelentené a legnagyobb esélyt.

²² Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/240 rendelete (2021. február 10.) a Technikai Támogatási Eszköz létrehozásáról (HL L 57., 2021.2.18., 1. o.).

²³ Lásd az Adózás és a kkv-k honlapot: https://single-market-economy.ec.europa.eu/smes/sme-strategy/taxation-and-smes_en

A jogalkotási kezdeményezés ezért összhangban áll az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében meghatározott szubszidiaritás elvével.

- **Arányosság**

A tervezett intézkedések nem haladják meg az egységes piac védelméhez szükséges minimális szintet, ezért megfelelnek az arányosság elvének. Az irányelv közös megközelítést biztosít az alapvető transzferárazási elvek tekintetében, és célzott szabályokat állapít meg azokra a konkrét ügyletekre vonatkozóan, amelyek esetében a legnagyobb hozzáadott érték teremthető az Unió számára. A szokásos piaci ár elvére vonatkozó közös normának és a transzferárazás összehangoltabb megközelítésének a szokásos piaci ár elvének kevésbé széttagolt alkalmazását és értelmezését kell eredményeznie az egész Unióban, aminek csökkentenie kell a vitákat, a peres ügyeket és az Unió-szerte működő vállalkozások általános megfelelési költségeit.

Ennek fényében az irányelvjavaslat nem lépi túl a célkitűzések eléréséhez szükséges mértéket, ezért megfelel az arányosság elvének.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

A javaslat irányelvre irányul, amely az egyetlen megengedhető eszköz az Európai Unió működéséről szóló szerződés 115. cikkében előírt jogalap szerint.

3. AZ UTÓLAGOS ÉRTÉKELÉSEK, AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

- **A jelenleg hatályban lévő jogszabályok utólagos értékelése/célravezetőségi vizsgálata**

Mivel nincs korábban elfogadott uniós jogszabály a transzferárazás terén, nem került sor utólagos értékelésre vagy célravezetőségi vizsgálatra.

- **Az érdekelt felekkel folytatott konzultációk**

2022. október 13. és 2023. január 26. között véleményezési felhívást és online felmérést tettek közzé a szélesebb körű BEFIT-kezdeményezésről. A konzultációs tevékenységek keretében összesen 123 hozzászólás érkezett. Ezek közül 46 visszajelzés volt, 77 pedig a nyilvános konzultáció során készített felmérésre küldött válasz, amelyek közül 29-et írásban küldtek be. Az érdekelt felektől kapott valamennyi hozzászólás figyelembe lett véve a hatásvizsgálatban.

- **Szakértői vélemények beszerzése és felhasználása**

A Bizottság a javaslat előkészítése során konzultációt folytatott, és különböző forrásokból kapott észrevételeket. A Bizottság többek között nyilvánosan hozzáférhető információkra támaszkodott, konzultált az OECD titkárságával, és virtuális panelbeszélgetést szervezve észrevételeket kapott a transzferárazás területére szakosodott tudományos szakemberektől.

- **Hatásvizsgálat**

Ez a javaslat a BEFIT-kezdeményezés része, amelynek előkészítése céljából hatásvizsgálat készült. A hatásvizsgálatról szóló jelentés tervezetét 2023. április 26-án nyújtották be a Bizottság Szabályozói Ellenőrzési Testületéhez. A 2023. május 24-i ülést követően a Szabályozói Ellenőrzési Testület 2023. május 26-án bizonyos fenntartások mellett kedvező véleményt adott ki, és egyes területeken a teljes BEFIT-kezdeményezés költségeit és hasznát

érintő javításokra tett javaslatot. E javaslattal kapcsolatban nem frissültek további konkrét adatok. A hatásvizsgálatot kísérő összefoglalót az alábbi linken tesszük közzé: [\[később beszúrni\]](#)

A Szabályozói Ellenőrzési Testület ajánlásai alapján felülvizsgált hatásvizsgálat az alapforgatókönyv (vagyis a változatlan állapot) mellett két szakpolitikai alternatívát vizsgált meg:

1. alternatíva: Az OECD szokásos piaci ár elvének és transzferár irányelveinek beépítése az uniós jogba.

Ez a lehetőség a transzferárazási normák Unión belüli, elveken alapuló jogszabályok formájában történő harmonizálásáról szól. A szokásos piaci ár elve beépülne az uniós jogba. Emellett a jogszabály egyértelművé tenné az OECD transzferár irányelvek helyzetét és szerepét, és a szokásos piaci ár elvének értelmezése céljából azok legfrissebb változatára hivatkozna. Ennek nyomán az irányelvek kötelező erejű eszközzé válnának, de ez kizárólag az uniós jogba beépítendő (legfrissebb) változatra vonatkozna, a felülvizsgált változatokra nem. A cél annak biztosítása lenne, hogy a tagállamok ugyanazt az elvet kövessék, és közös megközelítést alkalmazzanak a transzferárazás alkalmazására vonatkozóan.

2. alternatíva: Az OECD szokásos piaci ár elvének és transzferár irányelveinek beépítése az uniós jogba a transzferárazás alkalmazásának gyakorlatára vonatkozó közös megközelítések fokozatos kidolgozása mellett.

Ez az alternatíva az 1. alternatívára épül, és nem csupán annak biztosítására irányulna, hogy az uniós tagállamok ugyanazt az elvet alkalmazzák, hanem egy lépéssel továbbmenne egy olyan mechanizmus végrehajtása felé, amely biztosítaná az OECD transzferár irányelvekkel kapcsolatos álláspontok és értelmezések tagállamok közötti összehangolását.

Az 1. alternatívához hasonlóan a szokásos piaci ár elve beépülne az uniós jogba, és a jogszabály egyértelművé tenné az OECD transzferár irányelvek szerepét és helyzetét, de ezeket egy olyan mechanizmus is kiegészítené, amely összehangolja ezek uniós szintű értelmezését és alkalmazását. Emellett számos, a transzferárazás alapszabályait lefektető rendelkezést tartalmaz. Ez az alternatíva továbbá konkrét visszaélés elleni szabályokat állapítana meg a transzferárazás terén. Felszólítana továbbá egy olyan szakértői csoport felállítására, amelynek feladata a szokásos piaci ár elve értelmezésének megvitatása és elfogadása, biztosítva az Unión belüli transzferárazási gyakorlatokból eredő gyakorlati problémák összehangolt értelmezését és megközelítését.

A két szakpolitikai alternatíva összehasonlítása a következő kritériumok alapján történt: eredményesség, hatékonyság, koherencia és arányosság. A hatásvizsgálat arra a következtetésre jutott, hogy a 2. alternatíva az előnyben részesített alternatíva.

Ez a javaslat a 2. alternatívát tükrözi, bár kisebb módosításokkal. Először is, a javaslat nem tartalmaz konkrét visszaélés elleni szabályt. Ugyanakkor az OECD-modellegyezmény szerinti megközelítéssel összhangban szisztematikus szabályként kezeli a lefelé történő korrekciók kérdését. Másodszor, a tervek szerint a Bizottság javaslata alapján tanácsi végrehajtási jogi aktusok formájában fognak kibocsátani kötelező erejű szabályokat bizonyos ügyletekre vonatkozóan.

A Bizottság az adórendszer nagyobb kiszámíthatóságára és ezáltal a kevesebb adóügyi vitára visszavezethetően az adóhatóságok és az adózók szintjén egyaránt alacsonyabb megfelelési

költségekre, ennek köszönhetően pedig pozitív gazdasági hatásra számít. A társadalmi és környezeti hatás várhatóan meglehetősen korlátozott lesz.

Alapvető jogok

Az alapvető jogok, különösen az általános adatvédelmi rendelet (GDPR)²⁴ szerinti, a személyes adatok védelmére vonatkozó követelmények védelmet élveznek. A személyes adatok kezelésére csak olyan mértékben és addig kerül sor, ameddig az az illetékes hatóságok számára feltétlenül szükséges a nemzeti adójogszabályoknak való megfelelés biztosításához és az adócsalás, adókijátszás vagy adókikerülés kockázatának csökkentéséhez a tagállamokban, különösen az ezen irányelvben foglalt transzferárazási szabályok helyes alkalmazásának ellenőrzése révén.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

A kezdeményezésnek a Bizottságra gyakorolt fő költségvetési vonzatai közé tartozik az új feladatok ellátásához szükséges további emberi erőforrás, valamint egy szakértői csoport létrehozása. Ez a szakértői csoport a transzferárazás területén jártas szakértőkből fog állni, és tudást, illetve szakértelmet biztosít a Bizottság számára annak mérlegeléséhez, hogy a Tanácsnak javasolt végrehajtási jogi aktusoknak mely elemekre kell kiterjedniük. A pénzügyi kimutatás részletesen ismerteti a szükséges emberi és igazgatási erőforrásokat.

5. EGYÉB ELEMEK

- **Végrehajtási tervek, valamint a nyomon követés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai**

A Bizottság az irányelvet átültető nemzeti szabályok hatálybalépését követően öt évvel, majd azt követően ötévente értékeli az irányelvet.

Az irányelv végrehajtásának nyomon követése és értékelése céljából a tagállamok évente adatokat szolgáltatnak a Bizottságnak, amelyek tükrözik az irányelv működésére vonatkozó releváns információkat. A vonatkozó információkat a javaslat 17. cikkében meghatározott eljárással összhangban végrehajtási jogi aktusban kell meghatározni.

- **A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata**

A javaslat három részre osztható: 1. az első rész a szokásos piaci ár elvével és ezen elv alkalmazásának lehetséges következményeivel foglalkozik; 2. a második rész meghatározza a szokásos piaci ár elvének alkalmazása szempontjából releváns alapvető elemeket; és 3. a harmadik rész egy korlátozott tárgykörre vonatkozó olyan további közös szabályok megállapítására szolgáló mechanizmust tartalmaz, amelyek a szokásos piaci ár elvének értelmezése és alkalmazása tekintetében további egyszerűsítést és kiszámíthatóságot nyújtanak az adófizetők számára.

i. A szokásos piaci ár elve

Az elv

²⁴

Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet).

A 4. cikk előírja, hogy amennyiben a csoporton belüli határokon átnyúló ügyletek feltételei nem felelnek meg a szokásos piaci feltételeknek, azokat korrigálni kell annak érdekében, hogy tükrözzék azokat a feltételeket, amelyeket független felek között állapítottak volna meg, és a nyereséget ennek megfelelően kell adóztatni.

Ezen irányelv alkalmazásában az állandó telephelyet kapcsolt vállalkozásnak kell tekinteni, ezért a 4. cikkben foglalt általános szabály az állandó telephelynek tulajdonított nyereség szempontjából is releváns. Következésképpen a központ és az állandó telephely közötti belső ügyleteket a szokásos piaci ár elvével összhangban kell meghatározni.

A szokásos piaci ár elve alapján a kapcsolt vállalkozások közötti ügyletek árát (a továbbiakban: transzferárak) megvizsgálják, és úgy korrigálhatják, hogy azok tükrözzék az összehasonlítható független ügyletek árait.

Ahhoz, hogy egy ügylet a 4. cikkben előírt általános szabály hatálya alá tartozzon, annak két kapcsolt vállalkozás között kell megtörténnie. Ezért elengedhetetlen a kapcsolt vállalkozás fogalmának közös meghatározása az Unión belül. Az 5. cikk tartalmazza a kapcsolt vállalkozás fogalommeghatározását, amelyet a tagállamoknak az ezen irányelvjavaslatban meghatározott transzferárazási szabályok alkalmazása céljából használniuk kell.

Korrekciók

A transzferárazással kapcsolatos korrekciók két fő kategóriába sorolhatók: i. az adóhatóság által a társaság adóbevallásának benyújtását követően elvégzett korrekciók, amelyek lehetnek elsődleges korrekciók és kapcsolódó korrekciók, valamint ii. az adózó által a társaság adóbevallásának benyújtása előtt önkéntesen elvégzett korrekciók, azaz kiegészítő korrekciók.

A 6. cikk szabályokat állapít meg arra vonatkozóan, hogy a tagállamoknak hogyan kell kezelniük az elsődleges és a kapcsolódó korrekciókat. Az elsődleges korrekciók a társaság adóköteles nyereségének a valamely kapcsolt vállalkozással nem szokásos piaci feltételek mellett lebonyolított, határokon átnyúló ügyletek eredményeként bekövetkező növekedését érintik. A kapcsolódó korrekciókra az elsődleges korrekciókra válaszul kerül sor, és céljuk az elsődleges korrekció eredményeként esetlegesen felmerülő kettős adóztatás elkerülése. Ha ugyanis valamely adóhatóság (elsődleges korrekció útján) növeli egy társaság adóköteles nyereségét az egyik adójogrendszerben, akkor kapcsolódó korrekcióra lehet szükség annak érdekében, hogy a másik érintett adójogrendszerben csökkenjen az adott társaság adókötelezettsége.

A 6. cikk (1) bekezdésének elsődleges célja annak biztosítása, hogy a tagállamok megfelelő mechanizmussal rendelkezzenek, amely lehetővé teszi számukra a kapcsolódó korrekciót, amikor egy másik adójogrendszerben elsődleges korrekcióra kerül sor. Amennyiben nem kerül sor kapcsolódó korrekcióra, a határokon átnyúló tevékenységet folytató adózók valószínűleg kettős adóztatás alá esnek, amit el kell kerülni. E tekintetben a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy kapcsolódó korrekciókat hajtsanak végre, és mérlegelniük kell, hogy az ilyen korrekciókat ne csupán kölcsönös egyeztetési eljárások keretében engedélyezzék, hanem például „gyorsított” eljárás – amennyiben nem kétséges, hogy az elsődleges korrekció indokolt – vagy közös ellenőrzések eredményeként is.

Egyes esetekben jogos indokok szólhatnak amellett, hogy miért nem kerül sor kapcsolódó korrekcióra. A tagállamok a következő esetekben nem engedélyezhetik a kapcsolódó korrekciókat: i. az elsődleges korrekció nem tekinthető összeegyeztethetőnek a szokásos piaci

ár elvével; ii. az elsődleges korrekció eredményeként nem kerül sor azon nyereség adóztatására egy másik adójogrendszerben, amely tekintetében az érintett tagállamban a kapcsolt vállalkozás már adóköteles volt; iii. amennyiben harmadik országbeli adójogrendszer érintett, és nincs hatályban kettős adóztatást kizáró egyezmény. Elsődleges korrekció hiányában a tagállam csak akkor hajthat végre lefelé történő korrekciót, ha i. a lefelé történő korrekció összhangban van a szokásos piaci ár elvével; ii. a lefelé történő korrekciónak megfelelő összeg szerepel a másik adójogrendszerben a kapcsolt vállalkozás nyereségében; iii. a lefelé történő korrekció elvégzésére irányuló szándékról tájékoztatták az érintett adójogrendszereket. Ennek célja annak biztosítása, hogy a tagállamok megőrizhessék nemzeti adóügyi szuverenitásukat és fenntarthatassák a jogot annak értékelésére, hogy az elsődleges korrekció megfelel-e a szokásos piaci ár elvének, és hogy ne kerüljön sor kettős adóztatásra vagy az adóztatás kettős elmaradására.

A „kiegyenlítő korrekció” az OECD transzferár irányelvek szövszedete szerint olyan korrekció, amely esetében az adófizető a beszámolóban egy adózási célú transzferát ad meg, vagyis valamely ellenőrzött tranzakciónak az adófizető véleménye szerint szokásos piaci árát, annak ellenére, hogy ez az ár eltér a kapcsolt vállalkozások között ténylegesen felszámított összegtől. A kiegyenlítő korrekciók azonban kettős adóztatást okoznak, mivel azokat általában nem ismerik el minden adójogrendszerben azon az alapon, hogy az adóbevallásnak a tényleges ügyleteket kell tükröznie. A jogviták elkerülése és a kiegyenlítő korrekcióra vonatkozó Unión belüli közös megközelítés kialakítása érdekében a 7. cikk meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett a tagállamoknak el kell ismerniük a kiegyenlítő korrekciókat. Ezt a rendelkezést a közös transzferárfórum által 2013-ban jóváhagyott, a kiegyenlítő korrekciókról szóló JTPF/009/FINAL/2013/EN jelentés²⁵ motiválta, és azzal összefüggésben kell értelmezni.

ii. Közös alapvető elemek

A kereskedelmi és pénzügyi kapcsolatok pontos körülhatárolása

Az irányelv 8. cikke előírja, hogy a transzferárazás eredményeit a kapcsolt feleknek az ügylet szerződéses feltételeivel összefüggésben tanúsított tényleges magatartásával összhangban kell meghatározni. E cél elérése érdekében a rendelkezés előírja a kapcsolt vállalkozások közötti tényleges ügylet gondos körülhatárolását a felek közötti szerződéses kapcsolatok és a felek magatartásának elemzése révén. E tekintetben a transzferárazási elemzés első lépésének a vállalatközi ügyletek pontos meghatározásának kell lennie a gazdasági szempontból releváns jellemzők elemzése révén, amelyek nemcsak a felek közötti szerződésekben, hanem a felek magatartásában és bármely más releváns tényben is tükröződnek. Az elemzés kiindulópontját a szerződési feltételeknek kell képezniük, és amennyiben a magatartás vagy más tények nem egyeztethetők össze az írásbeli szerződéssel, a felek magatartását kell a ténylegesen végrehajtott ügylet(ek) legjobb bizonyítékának tekinteni (az írásbeli szerződés feltételei helyett).

Transzferárazási módszerek

Az OECD transzferár irányelvek III. fejezetével összhangban az irányelvjavaslat 9. cikke a következő fő transzferárazási módszereket említi:

²⁵ Az EU közös transzferárfórumának a kiegyenlítő korrekciókról szóló jelentése (JTPF/009/FINAL/2013/EN): https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2016-09/jtpf_009_final_2013_en.pdf

Az „összehasonlítható független árak módszere” összehasonlítja az ellenőrzött ügylet keretében átruházott javakért vagy szolgáltatásokért felszámított árat egy összehasonlítható független ügylet keretében, összehasonlítható körülmények között átruházott javakért vagy szolgáltatásokért felszámított árral. Ha különbség van a két ár között, az arra utalhat, hogy a kapcsolt vállalkozások kereskedelmi és pénzügyi kapcsolatainak feltételei nem szokásos piaci feltételek, és hogy az ellenőrzött ügylet árát a független ügylet árával kell helyettesíteni. Az összehasonlítható független árak módszere az adózó független vállalkozásokkal folytatott ügyletei (belső összehasonlítható ügyletek) vagy más független vállalkozások egymás közötti ügyletei (külső összehasonlítható ügyletek) alapján alkalmazható. Bár ez a módszer potenciálisan minden ügylettípus esetében rendelkezésre áll, a termék összehasonlíthatóságára vonatkozó követelmény – amely szerint azt észszerűen megbízható módon kell tudni alkalmazni – különösen szigorú, mivel a termékek között fennálló bármely különbség lényegesen befolyásolhatja az ügylet árát, miközben az összehasonlíthatósági korrekciók gyakran nem határozhatók meg észszerű pontossággal a termékek közötti ilyen különbségek esetén.

A „vizonteladói árak módszere” abból az árból indul ki, amelyen a kapcsolt vállalkozástól vásárolt terméket egy független vállalkozás részére továbbértékesítik. Ebből az árból (a „vizonteladói ár”) ezután levonják a megfelelő bruttó árrést (a „vizonteladói árkülönbözet”), amelyet összehasonlítható független ügyletek bruttó árrései alapján határoznak meg; ez ugyanis az az összeg, amelyből a vizonteladó igyekszik az értékesítési és egyéb működési költségeit fedezni és megfelelő nyereséget elérni az elvégzett feladatok fényében (a felhasznált eszközöket és a vállalt kockázatokat figyelembe véve). A bruttó árrés levonása után megmaradt összeg a termék beszerzésével kapcsolatos egyéb költségekkel (például a vámokkal) történő kiigazítást követően a javak kapcsolt vállalkozások közötti eredeti átruházásához kapcsolódó szokásos piaci árak tekinthető.

A „költség-plusz módszer” a kapcsolt vállalkozásnak átruházott javakra vagy nyújtott szolgáltatásokra irányuló ellenőrzött ügylet során a javak vagy szolgáltatások beszállítója számára felmerült költségekből indul ki. Ezekhez a költségekhez hozzáadnak egy megfelelő hasznót, amelyet a beszállítók által az összehasonlítható független ügyletek során elért haszon alapján határoznak meg, hogy az ellátott funkciók és a piaci feltételek alapján megfelelő nyereséget lehessen elérni. Az ilyen szokásos piaci hasznót az ugyanazon beszállító által összehasonlítható független ügyletek során (belső összehasonlítható ügylet) megkeresett, vagy egy független vállalkozás által összehasonlítható ügyletek során (külső összehasonlítható ügylet) megkereshető haszon alapján lehet meghatározni. A költség-plusz módszer általában a termelés és a szállítás közvetlen és közvetett költségeinek levonása után, de a vállalkozás működési költségeinek (pl. általános költségek) levonása előtti árréseket alkalmazza.

Az „ügyleti nettó nyereség módszere” az adózó által valamely ellenőrzött ügyleten (vagy összevonandó és együtt kezelendő ügyleteken) realizált, megfelelő alaphoz (pl. költségek, árbevétel, eszközök) viszonyított nettó haszonkulcsot az adózó által összehasonlítható független ügyletek során elért nettó haszonkulccsal hasonlítja össze. Az adózó ellenőrzött ügylet(ek)ből származó szokásos piaci nettó haszonkulcsát az ugyanazon adózó által összehasonlítható független ügyletek során (belső összehasonlítható ügyletek) megkeresett, vagy egy független vállalkozás által összehasonlítható ügyletek során (külső összehasonlítható ügyletek) megkeresett nettó haszonkulcs alapján lehet meghatározni. Azokban az esetekben, amikor a nettó haszonkulcsot a költségekkel vagy az árbevétellel szemben mérlegelik, az ügyleti nettó nyereség módszere a költség-plusz, illetve a vizonteladói árak módszeréhez hasonlóan működik, azzal a kivétellel, hogy ellenőrzött és független ügyletekből származó nettó haszonkulcsokat hasonlít össze (a vonatkozó működési költségek levonása után),

ahelyett hogy viszonteladói bruttó árrest vagy a költségekhez viszonyított bruttó árrest hasonlítana össze. Az üzleti nettó nyereség módszerének alkalmazásakor a funkcionális összehasonlíthatóság általában nagyobb jelentőséggel bír, mint a termékek összehasonlíthatósága.

A „nyereségmegosztás módszere” meghatározza a kapcsolt vállalkozások által folytatott ellenőrzött ügyletekből származó összesített nyereséget, majd ezt követően gazdaságilag indokolt alapon felosztja a nyereséget a kapcsolt vállalkozások között azzal a céllal, hogy megközelítse azt a nyereségfelosztást, amelyről független vállalkozások szokásos piaci feltételek mellett megállapodtak volna. Ezt a gazdaságilag indokolt alapot független piaci adatok (pl. független közös vállalkozási megállapodások) vagy belső adatok támaszthatják alá. Az összesített nyereség kapcsolt vállalkozások közötti felosztása szempontjából releváns belső adatok típusai (a továbbiakban: felosztási tényezők) az eset tényeitől és körülményeitől függenek, és magukban foglalhatják például a kapcsolt vállalkozások saját árbevételének, kutatási és fejlesztési költségeinek, működési költségeinek, eszközeinek vagy létszámának megfelelő felosztási kulcsokat. A felosztási tényezőknek tükrözniük kell a feleknek az ellenőrzött ügyletből származó jövedelem létrehozásához való hozzájárulását, és észszerűen függetlennek kell lenniük a transzferárazási formától (azaz objektív adatokon, például független feleknek történő értékesítéseken kell alapulniuk, nem pedig ellenőrzött ügyletek, például kapcsolt vállalkozásoknak történő értékesítések díjazására vonatkozó adatokon).

Az összesített nyereséget a reziduális nyereség elemzése vagy hozzájárulás-elemzés alapján lehet felosztani a kapcsolt vállalkozások között.

A reziduális nyereség elemzése során első lépésben az olyan hozzájárulásoknak tulajdonítható szokásos nyereséget azonosítják és rendelik a kapcsolt vállalkozásokhoz, amelyek megbízhatóan mérhetőek, vagyis jellemzően kevésbé összetettek és megbízható összehasonlítható ügyletek találhatók hozzájuk. E kiinduló nyereség meghatározása általában valamelyik hagyományos üzleti módszer vagy az üzleti nettó nyereség módszerének alkalmazásával történik, a független vállalkozások által hasonló ügyleteken realizált nyereség alapján. Így általában nem veszi figyelembe azt a hozamot, amelyet a hozzájárulások egy második kategóriája generálna – ezek a hozzájárulások egyedi és értékesek lehetnek, és/vagy a magas szintű integrációnak vagy gazdaságilag jelentős kockázatok közös vállalásának tudhatók be. Második lépésben a hozzájárulások első kategóriájának tulajdonítható nyereség figyelembevétele után fennmaradó bármely maradványnyereség (vagy veszteség) a felek második kategóriába tartozó hozzájárulásai relatív értékének elemzésén alapulna.

A hozzájárulás-elemzésben – a reziduális nyereség elemzésétől eltérően – az összesített nyereséget egyszerre osztják fel a kapcsolt vállalkozások között az ellenőrzött ügyletben részt vevő egyes kapcsolt vállalkozások által nyújtott hozzájárulások relatív értéke alapján.

Ez a javaslat az előzőekben felsorolt elismert transzferárazási módszerek egyikét sem részesíti előnyben. A 10. cikkben előírt szabályt kell alkalmazni, vagyis a legmegfelelőbb módszert kell kiválasztani az adott eset tényeinek és körülményeinek figyelembevételével.

A 9. cikk (2) bekezdése előírja továbbá, hogy az (1) bekezdés szerinti jóváhagyott módszerektől eltérő transzferárazási módszer csak akkor alkalmazható, ha bizonyítható, hogy i. a jóváhagyott módszerek egyike sem alkalmazható észszerűen az ellenőrzött ügylet szokásos piaci feltételeinek meghatározására, és ii. ez az egyéb módszer olyan eredményre vezet, amely összhangban van azzal az eredménnyel, amelyet összehasonlítható független

ügyletekben részt vevő független vállalkozások érnének el hasonló körülmények között. Az (1) bekezdés szerinti jóváhagyott módszerektől eltérő módszert használni kívánó adózónak vagy adóhatóságnak kell bizonyítania, hogy teljesültek a 9. cikk (2) bekezdésében szereplő követelmények.

Amennyiben a (2) bekezdésben előírt feltételek teljesülnek, és a szokásos piaci ár meghatározására gazdasági értékelési technikát alkalmaznak, kellően figyelembe kell venni a közös transzferárfórum által 2017-ben jóváhagyott, a gazdasági értékelési technikák transzferárazásban való alkalmazásáról szóló JTPF/003/2017/FINAL/EN jelentés²⁶ tartalmát és ajánlásait. A jelentés átfogó leírást ad az értékelési technikákról és azokról a konkrét elemekről, amelyeket figyelembe kell venni, amikor ezeket a technikákat transzferárazási célokra használják.

A legmegfelelőbb módszer kiválasztása

Az irányelv 10. cikke előírja, hogy a transzferárazási módszer kiválasztásának mindig az adott esetre legmegfelelőbb módszer megtalálására kell irányulnia.

E célból a kiválasztási folyamatnak figyelembe kell vennie a transzferárazási módszerek erősségeit és gyengeségeit; a módszer megfelelőségét, tekintettel az ellenőrzött ügylet jellegére, amelyet különösen funkcionális elemzés révén kell meghatározni; a kiválasztott módszer és/vagy más módszerek alkalmazásához szükséges megbízható információk rendelkezésre állását (különösen az összehasonlítható független ügyletekre vonatkozóan); és az ellenőrzött és a független ügyletek összehasonlíthatóságának mértékét, beleértve azon összehasonlíthatósági korrekciók megbízhatóságát is, amelyek szükségesek lehetnek a köztük lévő lényeges különbségek kiküszöböléséhez. Egyetlen módszer sem alkalmas minden lehetséges helyzetben, és nem szükséges annak bizonyítása sem, hogy egy adott módszer az adott körülmények között nem megfelelő.

Általában véve az összehasonlítható független árak módszere megfelelő módszer a szokásos piaci ár megállapítására a) piacon forgalmazott áruk értékesítése tekintetében, amennyiben az ellenőrzött ügylet és az összehasonlítható független ügylet(ek) hasonló körülmények között zajlanak, ideértve azt is, hogy a kereskedelmi lánc azonos szintjén valósulnak meg (pl. értékesítés másodlagos gyártónak, forgalmazónak, kiskereskedőnek stb.), valamint b) néhány közös pénzügyi tranzakció, például pénzkölcsönzés esetén. Az ilyen típusú ügyletek esetében a piaci árak (például nyersanyagárak vagy kamatlábak) nyilvánosan hozzáférhetők lehetnek.

A viszonteladói árak módszere akkor a leghasznosabb, ha azt olyan értékesítési és marketingtevékenységekre alkalmazzák, mint amelyeket jellemzően forgalmazó végez. Bizonyos körülmények között a viszonteladónak az ellenőrzött ügylet során alkalmazott viszonteladói árkülönbözetét azon viszonteladói árkülönbözet alapján lehet meghatározni, amelyet ugyanaz a viszonteladó keres meg az összehasonlítható független ügyletek keretében vásárolt és eladott termékek után (belső összehasonlítható ügylet). Más körülmények között a viszonteladói árkülönbözet a független vállalkozások által összehasonlítható független ügyletekben elért viszonteladói árkülönbözet alapján határozható meg (külső összehasonlítható ügyletek).

²⁶ Az EU közös transzferárfórumának jelentése a gazdasági értékelési technikák transzferárazásban való alkalmazásáról (JTPF/003/2017/FINAL/EN): https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2017-10/2017_10_16_jtpf_003_2017_en_final_en.pdf

A költség-plusz módszer akkor a leghasznosabb, ha a) az árukat olyan gyártó értékesíti, amely nem járul hozzá értékes egyedi immateriális javakkal az ellenőrzött ügylethez, illetve nem vállal szokatlan kockázatokat annak során, mint például szerződés vagy bémunkaszerződés esetén; vagy b) az ellenőrzött ügylet olyan szolgáltatásnyújtás, amelyhez a szolgáltató nem járul hozzá értékes egyedi immateriális javakkal, és amely során nem vállal szokatlan kockázatokat.

Az ügyleti nettó nyereség módszere a költség-plusz, illetve a viszonteladói árak módszeréhez hasonlóan működik, azzal a kivétellel, hogy a nettó haszonkulcsokat hasonlítja össze, és akkor hasznos, ha nem vagy csak korlátozott mértékben állnak rendelkezésre megbízható információk harmadik felekről a bruttó árrésre vonatkozóan, és ennek következtében a korábbi hagyományos ügyleti módszereket nehéz alkalmazni. Általában megfigyelhető, hogy a költségalapú nettóhaszonkulcs-mutatókat gyártási és szolgáltatási tevékenységekhez használják; az árbevétel-alapú mutatókat értékesítési tevékenységekhez használják; míg az eszközalapú mutatókat eszközintenzív tevékenységekhez használják. A kiválasztott pénzügyi mutatónak mindenesetre teljesítenie kell a következő feltételeket: i. tükröznie kell a vizsgált fél (azaz az ellenőrzött ügyletben részt vevő azon fél, amelyre vonatkozóan a pénzügyi mutatót vizsgálják) által ellátott funkciók értékét, figyelembe véve a fél eszközeit és kockázatait; ii. észszerűen függetlennek kell lennie a transzferárazási formától (azaz objektív adatokon, például független feleknek történő értékesítéseken kell alapulnia, nem pedig ellenőrzött ügyletek, például kapcsolt vállalkozásoknak történő értékesítések díjazására vonatkozó adatokon); és iii. észszerűen megbízható és következetes módon mérhetőnek kell lennie az ellenőrzött ügylet és az összehasonlítható független ügylet(ek) szintjén.

Az egyoldalú módszerek (viszonteladói árak, költség-plusz, ügyleti nettó nyereség módszere) nem megbízhatóak, ha az ügyletben részt vevő felek mindegyike egyedi és értékes módon járul hozzá az ellenőrzött ügylethez, vagy ha a felek nagymértékben integrált tevékenységeket folytatnak. Ilyen esetben a nyereségmegosztás módszere a legmegfelelőbb módszer, mivel a független felek az ügylet árát ténylegesen saját hozzájárulásuk arányában állapíthatják meg, amely a kétoldalú módszer alkalmazását teszi megfelelőbbé. Továbbá mivel ezek a hozzájárulások egyediek és értékesek, nem állnak rendelkezésre olyan megbízható összehasonlítható információk, amelyek révén az ügylet egy másik módszer alkalmazásával megbízhatóbb módon lenne árazható.

Az egyoldalú módszerek olyan esetekben megfelelőek, amikor az ellenőrzött ügylethez kapcsolódó összes egyedi és értékes hozzájárulást az egyik fél biztosítja, míg a másik fél nem tesz hozzá egyedit és értékeset. Ilyen esetben a vizsgált félnek kell lennie annak a félnek, amelyre a transzferárazási módszer a legmegbízhatóbb módon alkalmazható, és amely esetében a legmegbízhatóbb összehasonlítható ügyletek találhatók. Az ügylettel kapcsolatban egyedi és értékes hozzájárulást nem nyújtó fél lesz leggyakrabban az a fél, amelyre az egyoldalú transzferárazási módszer a legmegbízhatóbb módon alkalmazható.

Összehasonlító elemzés

Az összehasonlító elemzés a szokásos piaci ár elve alkalmazásának sarokköve.

A szokásos piaci ár elvének alkalmazása érdekében összehasonlító elemzést kell végezni, amely nagyjából két fő szempontból áll: i. a kapcsolt vállalkozások közötti kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolatok, valamint az e kapcsolatokhoz fűződő feltételek és gazdasági szempontból releváns körülmények azonosítása; és ii. a kapcsolt vállalkozások közötti ügyletek (ellenőrzött ügyletek) feltételeinek és gazdasági szempontból releváns

körülményeinek összehasonlítása független vállalkozások közötti hasonló ügyletekkel (összehasonlítható független ügyletek).

Ami az első szempontot illeti, a 11. cikk meghatározza azokat az összehasonlíthatósági tényezőket, amelyeket a tagállamoknak figyelembe kell venniük az ellenőrzött ügylet körülményeinek azonosításakor. Ezek a tényezők az ügylet szerződéses feltételei, a funkcionális elemzés (az egyes vállalkozások által ellátott funkciók, figyelembe véve a felhasznált eszközöket és a vállalt kockázatokat), az ügylet tárgyát képező termék vagy szolgáltatás jellemzői, a gazdasági körülmények és az üzleti stratégiák. Az ellenőrzött ügylet körülményeinek megállapítását követően el kell végezni a tényleges összehasonlítást és annak értékelését, hogy az ügylet megfelel-e a szokásos piaci ár elvének. Ehhez meg kell határozni az összehasonlítandó adóalap léptékét (azaz transzferárazási módszert kell választani), és hogy azt mivel kell összehasonlítani (azaz azonosítani kell egy potenciális összehasonlítható független ügyletet).

Egy ellenőrzött és egy független ügylet akkor tekinthető összehasonlíthatónak, ha a két ügylet gazdasági szempontból releváns jellemzői és az azokat övező körülmények kellően hasonlóak ahhoz, hogy megbízhatóan mérhető legyen a szokásos piaci áron alapuló eredmény.

A két ügyletnek nem kell szükségszerűen azonosnak lennie ahhoz, hogy összehasonlítható legyen. Ehelyett az szükséges, hogy a közöttük lévő különbségek egyike se befolyásolja lényegesen a szokásos piaci árat vagy nyereséget; amennyiben ilyen lényeges különbségek állnak fenn, észszerűen pontos korrekciókat kell elvégezni a hatásuk kiküszöbölése érdekében.

Ezeket a korrekciókat (amelyeket „összehasonlíthatósági korrekcióknak” neveznek) csak akkor kell elvégezni, ha a lényeges különbségek árra vagy nyereségre gyakorolt hatása kellő pontossággal megállapítható az eredmények megbízhatóságának javításához.

A 11. cikk előírja továbbá, hogy a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az összehasonlítható független ügyletek keresése az átláthatóság elvén alapuljon. Ez azt jelenti, hogy az adózóknak meg kell indokolniuk és dokumentálniuk kell a keresések lépéseit az adóhatóság előtt, és hasonló módon az adóhatóságnak az ilyen keresések előkészítésekor vagy megtámadásakor az adózó rendelkezésére kell bocsátania az e lépésekhez szükséges információkat.

Az összehasonlítható független ügyletek keresése során kellően figyelembe kell venni a közös transzferárfórum által 2016-ban jóváhagyott, az összehasonlítható ügyletek EU-n belüli használatáról szóló JTPF/007/2016/FINAL/EN jelentésben²⁷ foglalt ajánlásokat.

A szokásos piaci értéktartomány meghatározása

Egyes esetekben az árazási módszer alkalmazása egyetlen eredményre vezet, amely a szokásos piaci áron alapuló eredmény legmegbízhatóbb mérőszáma. Más esetekben a módszer alkalmazása több különböző eredményre vezethet, és ezekből a megbízható eredményekből egy tartomány készíthető. A legjobb nemzetközi gyakorlatokkal összhangban a 12. cikk előírja, hogy amennyiben a legmegfelelőbb módszer alkalmazása számtartományt

²⁷ Az EU közös transzferárfórumának jelentése az összehasonlítható ügyletek EU-n belüli használatáról (JTPF/007/2016/FINAL/EN): <https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2017-04/jtpf0072017encomps.pdf>

eredményez, a szokásos piaci értéktartományt az interkvartilis tartomány felhasználásával kell meghatározni. Az interkvartilis tartomány a független összehasonlítható ügyletekből származó eredmények 25. és 75. percentilise közötti tartomány.

A viták minimalizálása és az egész Unióban egységes megközelítés biztosítása érdekében a rendelkezés előírja továbbá, hogy i. az adózó esetében nem kerülhet sor korrekcióra, ha az eredményei az interkvartilis tartományba esnek, kivéve, ha az adóhatóság vagy az adózó bizonyítja, hogy az adott eset tényei és körülményei a tartományon belüli eltérő érték alkalmazását indokolják; ii. amennyiben egy ellenőrzött ügylet eredményei kívül esnek a szokásos piaci értéktartományon, az adóhatóságoknak korrigálniuk kell az összes eredmény mediánját, kivéve, ha az adózó vagy az adóhatóság bizonyítja, hogy a tartomány bármely más pontja a szóban forgó konkrét esetben megbízhatóbb szokásos piaci árat határoz meg.

Transzferárazási dokumentáció

A transzferárazás tekintetében a megfelelés egyik fő eleme az annak igazolására szolgáló dokumentáció, hogy a vonatkozó ügyletek árazása a szokásos piaci ár elvével összhangban történik. A 2. melléklet bemutatja a dokumentációra vonatkozó szabályok alapelemeit, amelyeket a Bizottság később, a 13. cikkben foglalt rendelkezésekkel összhangban tovább fog részletezni annak érdekében, hogy lehetőség szerint olyan elemekkel egészítse ki, mint a transzferárazási információk típusát és tartalmát meghatározó egységes formanyomtatványok, a vonatkozó időkeretek, a nyelvi követelmények és a dokumentációs kötelezettség hatálya alá tartozó adózók.

iii. A szokásos piaci ár elvének alkalmazása és konkrét kérdésekre vonatkozó jövőbeli közös szabályok

A szokásos piaci ár elve közös alkalmazásának biztosítása érdekében kötelező lesz az OECD transzferár irányelvek legújabb változatának használata a szokásos piaci ár elvének tagállamokban történő alkalmazása során. Mivel az OECD transzferár irányelveket időről időre módosítják, ezeknek az új irányelveknek kell képezniük az új kötelező referenciakeretet. Annak biztosítása érdekében, hogy a tagállamok betartsák ezeket az új irányelveket, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 218. cikkének (9) bekezdése szerinti eljárást kell alkalmazni. A Bizottság emellett javaslatot tehet ezen irányelv módosítására is annak érdekében, hogy az tükrözze az OECD transzferár irányelvek módosítását.

Azon célkitűzés teljesítése érdekében, hogy nagyobb kiszámíthatóságot teremtsjön az adófizetők számára, végrehajtási jogi aktusok révén további kötelező erejű közös szabályok megállapítása javasolt a transzferárazás területén. Ezek a végrehajtási jogi aktusok egyértelmű képet adnak az adófizetők számára arról, hogy az Unióban az adóhatóságok mit tartanak elfogadhatónak meghatározott ügyletek esetében, és olyan úgynevezett „mentesítési szabályokat” is biztosítanak, amelyek csökkentik a szabályozásból eredő terheket és a viták mennyiségét.

Tekintettel a közvetlen adózással kapcsolatos nemzeti végrehajtási és jogérvényesítési hatásköröket, valamint a kettős adóztatást vagy az adóztatás kettős elmaradását megakadályozó két- vagy többoldalú adóügyi egyezmények alapján megszerzett adóztatási jogok gyakorlását érintő ilyen intézkedések érzékeny jellegére, valamint a tagállamok adóalapjára gyakorolt lehetséges pénzügyi következményekre, a Tanácsra végrehajtási hatásköröket kell ruházni, hogy a Bizottság javaslata alapján eljárva az ezen irányelv szerinti határozatokat fogadjon el.

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE**a transzferárazásról**

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 115. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Parlament véleményére²⁸,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére²⁹,

különleges jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

- (1) A transzferárazás a multinacionális vállalatcsoportokhoz tartozó kapcsolatos vállalkozások közötti, határokon átnyúló ügyletek árának meghatározására utal. Mivel az adószámítások általában a gazdálkodó egységek szintjén vezetett számlákon alapulnak, az árak vagy egyéb feltételek, amelyek mellett a kapcsolatos vállalkozások közötti, határokon átnyúló ügyletekre sor kerül, hatással lesznek az érintett gazdálkodó egységek ezen ügyletekkel kapcsolatos bevételeire és/vagy ráfordításaira, és következésképpen a csoportokhoz tartozó egyes vállalkozások adózási célból nyilvántartott nyereségének összegére is a működési helyük szerinti adójogrendszerekben.
- (2) A kapcsolatos vállalkozások közötti árak adózási célú meghatározásának általánosan elismert szabványa az úgynevezett „szokásos piaci ár elve”. A szokásos piaci ár elve előírja, hogy a multinacionális vállalatcsoport egyes tagjainak úgy kell egymással ügyleteket kötniük, mintha független harmadik felek lennének. Más szóval, a két kapcsolatos vállalkozás közötti ügyleteknek azt az eredményt kell tükrözniük, amelyet akkor értek volna el, ha a felek nem lennének kapcsolatban egymással, azaz ha a felek függetlenek lennének egymástól, és az eredményt (árat vagy árrést) (nyílt) piaci erők határoznák meg.
- (3) Amennyiben a tagállamok eltérően alkalmazzák vagy értelmezik a szokásos piaci ár elvét, olyan helyzeteket teremtenek, amelyek sérthetik a belső piacot. Az alkalmazandó transzferárazási szabályok következetlensége nemcsak kettős adóztatáshoz vezethet, hanem lehetővé teszi a nyereségátcsoportosítást és az adókikerülést is. Az ilyen következetlenség komoly adózási akadályt jelent a határokon átnyúló tevékenységet folytató vállalkozások számára, valószínűleg

²⁸ HL C ., ., . o.

²⁹ HL C ., ., . o.

gazdasági torzulásokat és hatékonysági problémákat okoz, és negatív hatással van a határokon átnyúló beruházásokra és a növekedésre.

- (4) Ez az irányelv szabályokat állapít meg annak érdekében, hogy biztosított legyen a szokásos piaci ár elvének Unió-szerte történő közös alkalmazása, javuljon az adórendszer kiszámíthatósága, valamint hogy csökkenjen a kettős adóztatás és az adóztatás kettős elmaradásának gyakorisága.
- (5) Annak biztosítása érdekében, hogy a szokásos piaci ár elvét Unió-szerte egységesen alkalmazzák, a tagállamoknak a kapcsolt vállalkozások közös fogalommeghatározását kell használniuk. Az egyenlő bánásmód biztosítása érdekében ezen irányelv alkalmazásában az állandó telephelyet kapcsolt vállalkozásnak kell tekinteni, és ezért a központ és az állandó telephely közötti belső ügyleteket a szokásos piaci ár elvével összhangban kell meghatározni.
- (6) A kettős adóztatás mérséklésének biztosítása érdekében a tagállamoknak megfelelő mechanizmusokkal kell rendelkezniük, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy amennyiben egy másik tagállamban vagy harmadik országban adójogrendszerben elsődleges korrekcióra kerül sor, kapcsolódó korrekciót végezhesse el. A tagállamok számára mindenképp a kapcsolódó korrekciók kölcsönös egyeztetési eljárások keretében történő elvégzését kell lehetővé tenni, azonban ezeket a korrekciókat nem csupán e konkrét, hanem a következő esetekben is engedélyezni kell: i. kölcsönös egyeztetési eljárás indítását nem igénylő, 180 napon belül lezárandó „gyorsított” eljárás, amennyiben nem kétséges, hogy az elsődleges korrekció indokolt; vagy ii. közös ellenőrzések vagy a nemzetközi együttműködés más formái, például többoldalú kockázattértékelési programok, úgy mint az európai bizalmi és együttműködési megközelítés (ETACA) és a nemzetközi megfelelésbiztosítási program (ICAP).
- (7) Jogos indokok szólhatnak amellett, hogy miért nem kerül sor a kapcsolódó korrekcióra, vagy az miért kisebb összegű, mint az elsődleges korrekció. A tagállamok különösen a következő esetekben nem engedélyezhetik a kapcsolódó korrekciókat: i. az elsődleges korrekció nem tekinthető összeegyeztethetőnek a szokásos piaci ár elvével; ii. az elsődleges korrekció eredményeként nem kerül sor azon nyereség adóztatására egy másik adójogrendszerben, amely tekintetében az érintett tagállamban a kapcsolt vállalkozás már adóköteles volt; és iii. amennyiben harmadik országban adójogrendszer érintett, és nincs hatályban adóegyezmény. Elsődleges korrekció hiányában a tagállamok csak a következők teljesülése esetén hajthatnak végre lefelé történő korrekciót: i. a lefelé történő korrekció összeegyeztethető a szokásos piaci ár elvével; ii. a lefelé történő korrekciónak megfelelő összeg szerepel a másik adójogrendszerben a kapcsolt vállalkozás nyereségében, így ott adóköteles; és iii. a lefelé történő korrekció elvégzésére irányuló szándékról tájékoztatták az érintett adójogrendszert. Az előzőekben említett rendelkezések célja a következők biztosítása: i. a tagállamok fenntarthatják a jogot annak értékelésére, hogy az elsődleges korrekció megfelel-e a szokásos piaci ár elvének; és ii. nem áll fenn sem kettős adóztatás, sem az adóztatás kettős elmaradása. A tagállamok nem teremthetnek az adóztatás kettős elmaradását eredményező helyzetet.
- (8) A kiegyenlítő korrekciókra vonatkozó Unión belüli közös megközelítés kialakítása és a jogviták elkerülése érdekében ez az irányelv meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett a tagállamoknak el kell ismerniük a kiegyenlítő korrekciókat. Ezt a

rendelkezést a Bizottság által kiadott, az EU közös transzferárfórumának a kiegyenlítő korrekciókról szóló 2013. évi jelentésével³⁰ összefüggésben kell értelmezni.

- (9) Annak biztosítása érdekében, hogy a transzferárazás eredményeit a kapcsolt felek tényleges magatartásával összhangban határozzák meg, ez az irányelv előírja a kapcsolt vállalkozások közötti tényleges ügylet gondos körülhatárolását a felek közötti szerződéses kapcsolatok és a felek magatartásának elemzése révén. E tekintetben a transzferárazási elemzés első lépésének a vállalatközi ügyletek pontos meghatározásának kell lennie a gazdasági szempontból releváns jellemzőik elemzése révén, amelyek nemcsak a felek közötti szerződésekben, hanem a felek magatartásában és bármely más releváns tényben is tükröződnek. Az elemzés kiindulópontját a szerződési feltételeknek kell képezniük, és amennyiben a magatartás vagy más tények nem egyeztethetők össze az írásbeli szerződéssel, a felek magatartását kell a ténylegesen végrehajtott ügylet(ek) legjobb bizonyítékának tekinteni (az írásbeli szerződés feltételei helyett).
- (10) A kapcsolt vállalkozások közötti ügyletek szokásos piaci árainak megállapítása transzferárazási módszerek alkalmazásával történik. Az ebben az irányelvben felsorolt módszerek összhangban vannak a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) multinacionális vállalkozások és adóhatóságok számára készített 2022. évi transzferár irányelveinek (a továbbiakban: OECD transzferár irányelvek) III. fejezetével. Ez az irányelv ezen elismert transzferárazási módszerek egyikét sem részesíti előnyben. Ehelyett az irányelv bevezeti a legmegfelelőbb módszer kötelezően alkalmazandó szabályát, amely szerint a legmegfelelőbb módszert kell kiválasztani az adott eset tényeinek és körülményeinek figyelembevételével. Ez az irányelv előírja továbbá, hogy az OECD által elismert módszerektől eltérő transzferárazási módszer csak akkor alkalmazható, ha bizonyíthatók a következők: i. az OECD által elismert módszerek egyike sem alkalmazható észszerűen az ellenőrzött ügyletre (azaz a kapcsolt vállalkozások közötti ügyletre) vonatkozó szokásos piaci feltételek meghatározására; és ii. ez az egyéb módszer olyan eredményre vezet, amely összhangban van azzal az eredménnyel, amelyet összehasonlítható független ügyletekben részt vevő független vállalkozások érnének el hasonló körülmények között. Az OECD által elismert módszerektől eltérő módszert alkalmazó adózónak vagy adóhatóságnak bizonyítania kell, hogy teljesültek az említett követelmények. Amennyiben a feltételek teljesülnek, és a szokásos piaci ár meghatározására gazdasági értékelési technikát alkalmaznak, kellően figyelembe kell venni a Bizottság által kiadott, az EU közös transzferárfórumának a gazdasági értékelési technikák transzferárazásban való alkalmazásáról szóló 2017. évi jelentésének³¹ tartalmát és ajánlásait.
- (11) A transzferárazási módszer kiválasztásának mindig az adott esetre legmegfelelőbb módszer megtalálására kell irányulnia. A legmegfelelőbb transzferárazási módszer kiválasztási folyamatának figyelembe kell vennie i. a transzferárazási módszerek erősségeit és gyengeségeit; ii. a módszer megfelelőségét, tekintettel az ellenőrzött ügylet jellegére, amelyet különösen funkcionális elemzés révén kell meghatározni; iii. a kiválasztott módszer vagy más módszerek alkalmazásához szükséges megbízható

³⁰ JTPF/009/FINAL/2013/EN, 2013. november 5-i ülés: [https://taxation-](https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2016-09/jtpf_009_final_2013_en.pdf)

³¹ JTPF/003/2017/FINAL/EN, 2017. június 22-i ülés: [https://taxation-](https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2017-10/2017_10_16_jtpf_003_2017_en_final_en.pdf)

információk rendelkezésre állását (különösen az összehasonlítható független ügyletekre vonatkozóan); és iv. az ellenőrzött és a független ügyletek összehasonlíthatóságának mértékét, beleértve azon összehasonlíthatósági korrekciók megbízhatóságát is, amelyek szükségesek lehetnek a köztük lévő lényeges különbségek kiküszöböléséhez. Egyetlen módszer sem alkalmas minden lehetséges helyzetben, és nem szükséges annak bizonyítása sem, hogy egy adott módszer adott körülmények között nem megfelelő. Meg kell jegyezni, hogy az olyan egyoldalú módszerek, mint a viszonteladói árak, a költség-plusz és az ügyleti nettó nyereség módszere nem tekinthetők megbízhatónak, ha az ügyletben részt vevő felek mindegyike egyedi és értékes módon járul hozzá az ellenőrzött ügyletnek, vagy ha a felek nagymértékben integrált tevékenységeket folytatnak. Ilyen esetben a nyereségmegosztás módszere a legmegfelelőbb módszer, mivel a független felek az ügylet árát ténylegesen saját hozzájárulásuk arányában állapíthatják meg, amely esetben a kétoldalú módszer lenne a megfelelőbb. Az egyoldalú módszerek akkor megfelelőek, ha az ellenőrzött ügyletnek kapcsolódó összes egyedi és értékes hozzájárulást az egyik fél biztosítja, míg a másik fél nem tesz hozzá egyedit és értékeset. Ilyen esetben a vizsgált félnek – azaz az azon ellenőrzött ügyletben részt vevő félnek, amelyre vonatkozóan a pénzügyi mutatót vizsgálják – kell lennie annak a félnek, amelyre a transzferárazási módszer a legmegbízhatóbb módon alkalmazható, és amely esetében a legmegbízhatóbb összehasonlítható ügyletek találhatók. Az ügylettel kapcsolatban egyedi és értékes hozzájárulást nem nyújtó fél lesz leggyakrabban az a fél, amelyre az egyoldalú transzferárazási módszer a legmegbízhatóbb módon alkalmazható.

- (12) A szokásos piaci ár elvének alkalmazása érdekében összehasonlító elemzést kell végezni, amely nagyjából két fő szempontból áll: i. a kapcsolt vállalkozások közötti kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolatok, valamint az e kapcsolatokhoz fűződő feltételek és gazdasági szempontból releváns körülmények azonosítása; és ii. a kapcsolt vállalkozások közötti ügyletek (ellenőrzött ügyletek) feltételeinek és gazdasági szempontból releváns körülményeinek összehasonlítása független vállalkozások közötti hasonló ügyletekkel (összehasonlítható független ügyletek). A figyelembe veendő összehasonlíthatósági tényezők a következők: i. az ügylet szerződéses feltételei, ii. a funkcionális elemzés (az egyes vállalkozások által ellátott funkciók, figyelembe véve a felhasznált eszközöket és a vállalt kockázatokat), iii. az ügylet tárgyát képező termék vagy szolgáltatás jellemzői, iv. a gazdasági körülmények és v. az üzleti stratégiák. Az ellenőrzött ügylet körülményeinek megállapítását követően el kell végezni a tényleges összehasonlítást és annak értékelését, hogy az ügylet megfelel-e a szokásos piaci ár elvének. Ehhez a vizsgált ellenőrzött ügylet feltételeit össze kell hasonlítani egy összehasonlítható független ügylet feltételeivel. Egy ellenőrzött és egy független ügylet akkor tekinthető összehasonlíthatónak, ha a két ügylet gazdasági szempontból releváns jellemzői és az azokat övező körülmények kellően hasonlóak ahhoz, hogy megbízhatóan mérhető legyen a szokásos piaci áron alapuló eredmény. A két ügyletnek nem kell azonosnak lennie ahhoz, hogy összehasonlítható legyen. Ehelyett az szükséges, hogy a köztük lévő különbségek egyike se befolyásolja lényegesen a szokásos piaci árat vagy nyereséget; amennyiben ilyen lényeges különbségek állnak fenn, ésszerűen pontos korrekciókat kell elvégezni a hatásuk kiküszöbölése érdekében. Az összehasonlítható független ügyletek keresése során kellően figyelembe kell venni a Bizottság által kiadott, az EU közös

transzferárfórumának az összehasonlítható ügyletek EU-n belüli használatáról szóló 2016. évi jelentésében³² foglalt ajánlásokat.

- (13) A viták minimalizálása és az egész Unióban egységes megközelítés biztosítása érdekében ez az irányelv előírja továbbá, hogy az adózó esetében nem kerülhet sor korrekcióra, ha az eredményei az interkvartilis tartományba esnek, kivéve, ha az adóhatóság vagy az adózó bizonyítja, hogy az adott eset tényei és körülményei a tartományon belüli eltérő érték alkalmazását indokolják. Amennyiben egy ellenőrzött ügylet eredményei kívül esnek a szokásos piaci értéktartományon, az adóhatóságoknak korrigálniuk kell az összes eredmény mediánját, kivéve, ha az adózó vagy az adóhatóság bizonyítja, hogy a tartomány bármely más pontja az adott esetben megbízhatóbb szokásos piaci árat határoz meg.
- (14) Az Unión belül határokon átnyúló tevékenységet folytató adófizetők szabályozásból eredő terheinek csökkentése érdekében továbbá közös megközelítést kell bevezetni a transzferárazásra vonatkozó dokumentáció tekintetében. Az OECD transzferár irányelvek „Dokumentáció” című V. fejezetét és az Európai Unióban található kapcsolt vállalkozások transzferárképzési dokumentációjára vonatkozó magatartási kódexet³³ figyelembe véve egy egységes formanyomtatvány, a tartalomra és a nyelvi szabályokra, a vonatkozó időkeretekre és az adófizetők tekintve az alkalmazási körre vonatkozó szabályok egyszerűsítésének a szabályozást, és potenciális költségmegtakarítást eredményeznének.
- (15) Az ezen irányelvben előírt szabályokat az OECD transzferár irányelvekkel összhangban kell alkalmazni.
- (16) Annak érdekében, hogy nagyobb kiszámíthatóságot teremtsen az adófizetők számára és csökkentse a kettős adóztatás kockázatát, ez az irányelv lehetővé teszi további közös transzferárazási szabályok megállapítását végrehajtási jogi aktusok útján. Ezeknek a végrehajtási jogi aktusoknak egyértelmű képet kell adniuk az adófizetők számára arról, hogy az Unióban az adóhatóságok mit tartanak elfogadhatónak meghatározott ügyletek esetében, és olyan úgynevezett „mentesítési szabályokat” kell biztosítaniuk, amelyek csökkentik a szabályozásból eredő terheket és a viták számát. Tekintettel arra, hogy ezek az intézkedések milyen hatást gyakorolhatnak a közvetlen adózással kapcsolatos nemzeti végrehajtási és jogérvényesítési hatáskörökre és a kettős adóztatás vagy az adóztatás kettős elmaradásának elkerülését célzó két- vagy többoldalú adóügyi egyezmények alapján megszerzett adóztatási jogok gyakorlására, valamint tekintettel a tagállamok adóalapjára gyakorolt lehetséges hatásokra, a Tanácsra végrehajtási hatásköröket kell ruházni, hogy a Bizottság javaslata alapján eljárva az ezen irányelv szerinti határozatokat fogadjon el.
- (17) Az ezen irányelvben meghatározott új szabályok hatékonyságának értékelése érdekében a Bizottságnak a tagállamok által szolgáltatott információk és más rendelkezésre álló adatok alapján értékelést kell készítenie.

³² A Bizottság által kiadott, az EU közös transzferárfórumának az összehasonlítható ügyletek EU-n belüli használatáról szóló 2016. évi jelentése (JTPF/007/2016/FINAL/EN): <https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2017-04/jtpf0072017encomps.pdf>

³³ A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselőinek állásfoglalása (2006. június 27.) az Európai Unióban található kapcsolt vállalkozások transzfer árképzési dokumentációjára (EU TPD) vonatkozó magatartási kódexről, 2006/C 176/01, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/?uri=uriserv%3AOJ.C_.2006.176.01.0001.01.HUN&toc=OJ%3AC%3A2006%3A176%3AFULL

- (18) Annak érdekében, hogy a vállalkozások szükségtelen további adminisztratív terhek nélkül, közvetlenül élvezhessék a belső piac előnyeit, az ezen irányelvben meghatározott adórendelkezésekre vonatkozó információkat az (EU) 2018/1724 rendelettel³⁴ összhangban az egységes digitális kapun (a továbbiakban: SDG) keresztül hozzáférhetővé kell tenni. Az SDG egyablakos rendszert biztosít a határokon átnyúló tevékenységet folytató felhasználók számára a belső piac működése szempontjából releváns információk, eljárások és segítségnyújtó szolgáltatások online nyújtásához.
- (19) A személyes adatok ezen irányelv keretében végzett kezelésének összhangban kell állnia az (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelettel³⁵. A tagállamok az ezen irányelv szerinti személyes adatokat az 5. cikkben említett kapcsolt vállalkozások megállapítása céljából kezelhetik.
- (20) A 10 éves adatmegőrzési idő indokolt annak érdekében, hogy a tagállamok megfelelhessenek az elévülési idők nagy részének. (21) Az adófizetők adminisztratív terheinek csökkentése érdekében a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkének megfelelően jogi aktusokat fogadjon el a transzferárazási dokumentációra vonatkozóan, közös formanyomtatványok kidolgozása, valamint a nyelvi követelmények, az e formanyomtatványok használatára kötelezett adózó típusa és a vonatkozó időkeretek meghatározása révén. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munkája során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten, és hogy e konzultációkra a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásnak megfelelően kerüljön sor. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésében való egyenlő részvétel biztosítása érdekében az Európai Parlament és a Tanács a tagállamok szakértőivel egyidejűleg kap kézhez minden dokumentumot, és szakértőik rendszeresen részt vehetnek a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésével foglalkozó szakértői csoportjainak ülésein.
- (22) Mivel ezen irányelv célját a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban a transzferárazási szabályok határokon átnyúló jellege és a belső piac egészének megfelelési költségei csökkentésének szükségessége miatt e cél jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányossági elvnek megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.
- (23) Az (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet 42. cikkének (1) bekezdésével összhangban a Bizottság egyeztetett az európai adatvédelmi biztossal, aki [beillesztendő]-án/-én véleményt nyilvánított,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

³⁴ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1724 rendelete (2018. október 2.) az információkhoz, eljárásokhoz, valamint segítségnyújtó és problémamegoldó szolgáltatásokhoz hozzáférést biztosító egységes digitális kapu létrehozásáról, továbbá az 1024/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 295., 2018.11.21., 1. o.).

³⁵ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o.).

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Tárgy

Ez az irányelv szabályokat állapít meg a tagállamok transzferárazási szabályainak harmonizálása és a szokásos piaci ár elve Unión belüli közös alkalmazásának biztosítása érdekében.

2. cikk

Hatály

Ez az irányelv az egy vagy több tagállamban bejegyzett vagy ott adóköteles adózókra alkalmazandó, beleértve az egy vagy több tagállamban található állandó telephelyeket is.

3. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „a szokásos piaci ár elve”: az a nemzetközi szabvány, amely előírja, hogy a kapcsolt vállalkozásoknak úgy kell egymással ügyleteket kötniük, mintha független harmadik felek lennének. Más szóval, a két kapcsolt vállalkozás közötti ügyleteknek azt az eredményt kell tükrözniük, amelyet akkor értek volna el, ha a felek nem lennének kapcsolatban egymással, azaz ha a felek függetlenek lennének egymástól, és az eredményt (árat vagy árrést) (nyílt) piaci erők határoznák meg;
2. „a szokásos piaci áron alapuló eredmény”: valamely ellenőrzött ügylet eredménye, ha a kapcsolt vállalkozások közötti kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolatokban megállapított vagy előírt feltételek megegyeztek volna azokkal a feltételekkel, amelyek független vállalkozások között jöttek volna létre;
3. „a szokásos piaci értéktartomány”: olyan értéktartomány, amely elfogadható annak megállapításához, hogy valamely ellenőrzött ügylet feltételei szokásos piaci feltételeknek minősülnek-e, és amelyek ugyanazon transzferárazási módszer több összehasonlítható adatra történő alkalmazásából származnak;
4. „állandó telephely”: a kettős adóztatás elkerüléséről szóló vonatkozó kétoldalú egyezményben, illetve ennek hiányában a nemzeti jogban meghatározott, állandó üzletviteli hely;
5. „független vállalkozások”: az 5. cikk értelmében kapcsolt vállalkozásnak nem minősülő vállalkozások;
6. „elsődleges korrekció”: egy adójogrendszer adóhatósága által valamely vállalkozás adóköteles nyereségében a szokásos piaci ár elvének egy másik adójogrendszerben lévő kapcsolt vállalkozást érintő ügyletekre való alkalmazása eredményeként végrehajtott felfelé történő korrekció;
7. „kapcsolódó korrekció”: egy adójogrendszer adóhatósága által végrehajtott elsődleges korrekció következtében valamely vállalkozás adóköteles nyereségében egy másik adójogrendszer adóhatósága által végrehajtott lefelé történő korrekció annak érdekében, hogy a nyereség két adójogrendszer közötti elosztása következetes legyen;

8. „kiegyenlítő korrekció”: korrekció, amely esetében az adófizető a beszámolóban egy adózási célú transzferárat ad meg, vagyis valamely ellenőrzött tranzakciónak az adófizető véleménye szerint szokásos piaci árát, annak ellenére, hogy ez az ár eltér a kapcsolt vállalkozások között ténylegesen felszámított összegtől;
9. „összehasonlítható független árak módszere”: transzferárazási módszer, amely összehasonlítja az ellenőrzött ügylet keretében átruházott javak vagy szolgáltatások árát egy összehasonlítható független ügylet keretében, összehasonlítható körülmények között átruházott javakért vagy szolgáltatásokért felszámított árral;
10. „viszonteladói árak módszere”: transzferárazási módszer, amely azon az áron alapul, amelyen a kapcsolt vállalkozástól vásárolt terméket egy független vállalkozás részére továbbértékesítik; a viszonteladói árkülönbözettel csökkentett viszonteladói ár és a viszonteladói árkülönbözet levonása után kapott eredmény a termék beszerzésével kapcsolatos egyéb költségekkel – például a vámokkal – történő kiigazítást követően a javak kapcsolt vállalkozások közötti eredeti átruházásához kapcsolódó szokásos piaci árak tekinthető;
11. „költség-plusz módszer”: transzferárazási módszer, amely az ellenőrzött ügylet során a javak (vagy szolgáltatások) beszállítója számára felmerült költségeket alkalmazza; e költségekhez megfelelő árrést kell hozzáadni annak érdekében, hogy az elvégzett feladatok (figyelembe véve a felhasznált eszközöket és a vállalt kockázatokat) és a piaci feltételek alapján megfelelő nyereséget lehessen elérni; az árrés megfelelő költségalaphoz történő hozzáadása után kapott ár az eredeti ellenőrzött ügylet szokásos piaci árának tekinthető;
12. „ügyleti nettó nyereség módszere”: ügyleti nyereségen alapuló módszer, amely a nettó haszonkulcsot az adózó által valamely összevonandó ellenőrzött ügyletből realizált megfelelő alaphoz (pl. költségek, árbevétel, eszközök) viszonyítva vizsgálja;
13. „a nyereségmegosztás módszere”: ügyleti nyereségmegosztási módszer, amely megmutatja a kapcsolt vállalkozások között egy ellenőrzött ügyletből (vagy összevonandó ellenőrzött ügyletekből) származó, megosztandó releváns nyereséget, majd ezt a nyereséget olyan gazdaságilag indokolt alapon osztja fel a kapcsolt vállalkozások között, amely megközelíti azt a nyereségfelosztást, amelyről szokásos piaci feltételek mellett megállapodtak volna;
14. „összehasonlító elemzés”: egy ellenőrzött ügylet és egy független ügylet összehasonlítása;
15. „ellenőrzött ügylet”: két kapcsolt vállalkozás közötti ügylet;
16. „összehasonlítható független ügylet”: független vállalkozások közötti olyan ügylet, amely összehasonlítható a vizsgálat tárgyát képező ellenőrzött ügylettel;
17. „multinacionális vállalatcsoport” („MNE-csoport”): kapcsolt vállalkozások két vagy több adójogrendszerben üzleti telephellyel rendelkező multinacionális csoportja;
18. „OECD transzferár irányelvek”: az OECD Tanácsa által az OECD Tanácsának a kapcsolt vállalkozások közötti transzferárak meghatározásáról szóló tanácsi ajánlása [C(95) 126/Final] alapján jóváhagyott, 2022. január 20-án módosított és az I. mellékletben foglalt „OECD transzferár irányelvek a multinacionális vállalkozások és az adóhatóságok számára” c. dokumentum, valamint ezen OECD transzferár irányelveknek az Unió által az OECD adóügyi bizottsága keretében az EUMSZ 218. cikkének (9) bekezdése szerinti uniós álláspont elfogadása révén jóváhagyott bármely további módosítása;

19. „költségmegosztási megállapodás”: üzleti vállalkozások közötti szerződéses megállapodás immateriális javak, tárgyi eszközök vagy szolgáltatások közös fejlesztésével, előállításával vagy megszerzésével kapcsolatos hozzájárulások és kockázatok megosztására, azzal a kitéttel, hogy az ilyen immateriális javak, tárgyi eszközök vagy szolgáltatások várhatóan előnyökkel járnak minden egyes részt vevő vállalkozás számára.

II. FEJEZET

TRANSZFERÁRAZÁSI SZABÁLYOK

4. cikk

A szokásos piaci ár elve alkalmazásának általános szabálya

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben egy vállalkozás egy vagy több, határokon átnyúló kereskedelmi vagy pénzügyi ügyletet köt egy kapcsolt vállalkozással, az említett vállalkozás az adóköteles nyereségének összegét a szokásos piaci ár elvével összhangban határozza meg.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a kapcsolt vállalkozások közötti, határokon átnyúló kereskedelmi vagy pénzügyi ügyletek során megállapított vagy előírt feltételek nem felelnek meg a szokásos piaci ár elvének, akkor az adott vállalkozás adóköteles nyereségébe bele kell számítani és megfelelően adóztatni kell azt a nyereséget, amely az egyik vállalkozásnál keletkezett volna és valamely tagállamban adóköteles lett volna, ha az ügyletek feltételei megfelelték volna a szokásos piaci ár elvének, de a szokásostól eltérő piaci feltételek miatt nem keletkezett az adott vállalkozásnál.

5. cikk

Kapcsolt vállalkozások

- (1) Ezen irányelv alkalmazásában kapcsolt vállalkozás az olyan személy, aki/amely egy másik személlyel bármelyik alábbi módon kapcsolatban áll:
 - a) a személy úgy vesz részt egy másik személy irányításában, hogy helyzete révén a másik személyre jelentős befolyást gyakorol;
 - b) a személy egy olyan holding révén vesz részt egy másik személy feletti ellenőrzésben, amely holding a szavazati jogok 25 %-ánál többel rendelkezik;
 - c) a személy közvetve vagy közvetlenül a tőke több mint 25 %-át kitevő tulajdonjog révén részesedéssel rendelkezik egy másik személy tőkéjében;
 - d) a személy egy másik személy nyereségéből 25 %-os vagy annál nagyobb nyereségrészesedésre jogosult.
- (2) Ha több személy vesz részt az (1) bekezdésben említettek szerint ugyanazon személy irányításában, ellenőrzésében, vagy ugyanazon személy tőkéjében rendelkezik részesedéssel, illetve jogosult ugyanazon személy nyereségéből nyereségrészesedésre, valamennyi érintett személyt kapcsolt vállalkozásnak kell tekinteni.
- (3) Ha ugyanazon személyek vesznek részt az (1) bekezdésben említettek szerint egynél több személy irányításában, ellenőrzésében, egynél több személy tőkéjében rendelkeznek részesedéssel, illetve egynél több személy nyereségéből jogosultak

nyereségrészesedésre, valamennyi érintett személyt kapcsolt vállalkozásnak kell tekinteni.

- (4) Az (1) és (2) bekezdés alkalmazásában személy mind a jogi, mind a természetes személy. Az a személy, aki/amely egy másik személlyel együtt jár el egy szervezet szavazati joga vagy tőkerészesedése tekintetében, úgy tekintendő, hogy részesedéssel rendelkezik a másik személy által birtokolt, az említett szervezetbeli valamennyi szavazati jog, illetve tőkerészesedés tekintetében.
- (5) Közvetett részvétel esetében az (1) bekezdés b) és c) pontjában meghatározott feltételek teljesülését az egymást követő szinteken található részesedés arányának szorzata alapján lehet megállapítani. A szavazati jogok több mint 50 %-ával rendelkező személy úgy tekintendő, hogy a szavazati jogok 100 %-ával rendelkezik.
- (6) Valamely magánszemélyt, annak házastársát vagy az alkalmazandó nemzeti joggal összhangban elismert élettársát, valamint egyenes ági felmenőit vagy leszármazottait és testvéreit egyetlen személyként kell kezelni.
- (7) Az állandó telephely azon vállalkozás kapcsolt vállalkozásának minősül, amelynek részét képezi.

6. cikk

Kapcsolódó korrekciók

- (1) Elsődleges korrekció végrehajtásakor a kettős adóztatás elkerülése érdekében a tagállamoknak gondoskodniuk kell a kapcsolódó korrekció elvégzéséről a következő feltételek teljesülése esetén:
 - a) a kapcsolódó korrekció elvégzésére felkért tagállam egyetért azzal, hogy az elsődleges korrekció mind elvben, mind az összeg tekintetében összhangban van a szokásos piaci ár elvével;
 - b) az elsődleges korrekció eredményeként sor kerül egy másik adójogrendszerben azon nyereség adóztatására, amely tekintetében a kapcsolódó korrekció elvégzésére felkért tagállamban lévő kapcsolt vállalkozás ebben a tagállamban már adóköteles volt;
 - c) amennyiben harmadik országbeli adójogrendszer érintett, akkor a gazdasági kettős adóztatás elkerülése érdekében adóegyezmény van hatályban.
- (2) A tagállamok a kettős adóztatás megszüntetéséről szóló 1990. évi kormányközi egyezménynek (a továbbiakban: a választottbíróági egyezmény)³⁶ vagy az (EU) 2017/1852 irányelvnek³⁷ megfelelő kettős adóztatási egyezmény szerinti kölcsönös egyeztetési eljárást követően engedélyezhetik a kapcsolódó korrekciót.
- (3) A (2) bekezdéstől eltérve a tagállamok biztosítják, hogy valamely adózónak egy másik adójogrendszerben végrehajtott elsődleges korrekció ismeretében beadott kérelme alapján kapcsolódó korrekciót lehessen végrehajtani. Az e bekezdés alapján elvégzett kapcsolódó korrekciókra a következő eljárást kell alkalmazni:
 - a) az adózónak a kérelemben:

³⁶ 90/463/EGK egyezmény (1990. július 23.) a kapcsolt vállalkozások nyereségkiigazításával kapcsolatos kettős adóztatás megszüntetéséről (HL L 225., 1990.8.20., 10. o.).

³⁷ A Tanács (EU) 2017/1852 irányelve (2017. október 10.) az európai uniós adóügyi vitarendezési mechanizmusokról (HL L 265., 2017.10.14., 1. o.).

- i. fel kell tüntetnie minden olyan ténybeli és jogi körülményt, amely a másik adójogrendszerben elvégzett elsődleges korrekció szokásos piaci ár elve szerinti értékeléséhez szükséges;
 - ii. igazolást (vagy azzal egyenértékű dokumentumot) kell bemutatnia, amely bizonyítja a külföldi elsődleges korrekció végleges jellegét; ha az elsődleges korrekció a kérelem benyújtásának időpontjában még nem végleges, ezt a korrekció véglegessé válásának feltételeivel együtt fel kell tüntetni; az elsődleges korrekció végleges jellegére vonatkozó igazolást mindazonáltal a kapcsolódó korrekció engedélyezése előtt be kell mutatni az érintett tagállamnak;
- b) a tagállamok az adózó értesítésével 30 napon belül elfogadhatónak nyilvánítják a kérelmet, amennyiben a (3) bekezdés a) pontjában előírt valamennyi információt benyújtották. Ugyanez a határidő áll rendelkezésre, hogy a tagállamok értesítsék az adózót a szükséges információk hiányáról, és az információk benyújtására legalább 30 napot kell biztosítani. Ha az adózó a megadott határidőn belül nem nyújtja be a kért információkat, a kérelem elfogadhatatlanként elutasítható;
 - c) a tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a kettős adóztatás egy másik tagállamban elvégzett elsődleges korrekcióból ered, az eljárás az adózó kérelmének kézhezvételétől számított 180 napon belül, indokolással ellátott elfogadási vagy elutasítási okirat kiadásával lezáruljon;
 - d) elfogadás esetén a tagállamok tájékoztatják a másik érintett adójogrendszer adóhatóságát arról, hogy elismerik a kapcsolódó korrekciót;
 - e) a tagállamok biztosítják, hogy az adózó akkor is alkalmazhassa valamely, a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény, a választottbírósági egyezmény vagy az (EU) 2017/1852 irányelv szerinti kölcsönös egyeztetési eljárásokat, amennyiben nem engedélyezik a kapcsolódó korrekciót.
- (4) A (2) és (3) bekezdéstől eltérve a tagállamok biztosítják, hogy a közös adóellenőrzések vagy a nemzetközi igazgatási együttműködés egyéb formái nyomán kapcsolódó korrekciót lehessen végrehajtani, amennyiben a következő feltételek teljesülnek:
- a) az érintett adóhatóságok megállapodnak a szokásos piaci ár meghatározásában;
 - b) az elsődleges és a kapcsolódó korrekciót párhuzamosan engedélyezik ugyanazon összeg tekintetében minden érintett adójogrendszerben.
- (5) Az (1) bekezdéstől eltérve, elsődleges korrekció hiányában a tagállamok csak a következő feltételek teljesülése esetén hajthatnak végre lefelé történő korrekciót:
- a) a lefelé történő korrekció mind elvben, mind az összeg tekintetében összhangban van a szokásos piaci ár elvével;
 - b) a lefelé történő korrekciónak megfelelő összeg szerepel a másik adójogrendszerben a kapcsolt vállalkozás nyereségében, és azt mind a tagállamban, mind a másik adójogrendszerben adóztatják, így kettős adóztatásnak vetik alá;
 - c) a lefelé történő korrekció elvégzésére felkért tagállam tájékoztatta az érintett adójogrendszer adóhatóságát arról a szándékáról, hogy lefelé történő korrekciót kíván végrehajtani, és megadott minden olyan ténybeli és jogi körülményt,

amely a lefelé történő korrekció szokásos piaci ár elve szerinti értékeléséhez szükséges.

7. cikk

Kiegyenlítő korrekció

A tagállamok biztosítják az adózó által kezdeményezett, év végi kiigazítás formájában végrehajtott kiegyenlítő korrekció elfogadását a következő feltételek teljesülése esetén:

- a) az érintett ügylet vagy ügyletsorozat elszámolása előtt az adózó észszerű erőfeszítéseket tett a szokásos piaci áron alapuló eredmény elérése érdekében;
- b) az adózó valamennyi érintett tagállamban szimmetrikusan elvégzi a korrekciót a számlákban;
- c) az adózó következetesen ugyanazt a megközelítést alkalmazza az idők folyamán;
- d) az adózó az adóbevallás benyújtása előtt elvégzi a korrekciót;
- e) az adózó meg tudja magyarázni, hogy előrejelzése miért nem felelt meg az elért eredménynek.

8. cikk

A kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolatok azonosítása

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy a szokásos piaci ár elvének alkalmazása egyrészt a kapcsolt vállalkozások kereskedelmi és pénzügyi kapcsolatainak, másrészt pedig a kapcsolt vállalkozások közötti tényleges ügyletnek vagy ügyleteknek az azonosításával és pontos körülhatárolásával kezdődjön.
- (2) A kapcsolt vállalkozások kereskedelmi és pénzügyi kapcsolatainak, valamint a tényleges ügylet(ek)nek az azonosítása és pontos körülhatárolása a következő szempontokon alapul:
 - a) a kapcsolt vállalkozások iparágának, valamint az ebben az iparágban működő vállalkozások teljesítményét befolyásoló tényezőknek az előzetes, átfogó megismerése;
 - b) az egyes kapcsolt vállalkozások működésének elemzése a többi kapcsolt vállalkozással fennálló kereskedelmi és pénzügyi kapcsolataik azonosítása érdekében;
 - c) az ellenőrzött ügyletek gazdaságilag releváns jellemzőinek elemzése mind a formájuk, mind a tartalmuk tekintetében.

9. cikk

Transzferárazási módszerek

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy a kapcsolt vállalkozások közötti ellenőrzött ügylet során felszámított szokásos piaci ár meghatározása az alábbi transzferárazási módszerek egyikének alkalmazásával történjen:
 - a) összehasonlítható független árak módszere;
 - b) a viszonteladói árak módszere;
 - c) a költség-plusz módszer;
 - d) az ügyleti nettó nyereség módszere;

- e) a nyereségmegosztás módszere.
- (2) Az (1) bekezdésben felsorolt módszereken kívül a tagállamok csak akkor engedélyezhetik más értékelési módszerek és technikák alkalmazását a szokásos piaci ár becslésére, ha kielégítő módon bizonyíthatók az alábbiak:
 - a) az (1) bekezdésben említett módszerek egyike sem megfelelő vagy alkalmazható az eset körülményei között;
 - b) a kiválasztott értékelési módszer vagy technika összhangban van a szokásos piaci ár elvével, és megbízhatóbb becslést ad a szokásos piaci áron alapuló eredményről, mint az (1) bekezdésben felsorolt módszerek.

10. cikk

A legmegfelelőbb módszer szabálya

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy a szokásos piaci ár meghatározása az eset körülményeinek leginkább megfelelő transzferárazási módszer alkalmazásával történjen.
- (2) A legmegfelelőbb transzferárazási módszert a 9. cikkben meghatározott transzferárazási módszerek közül kell kiválasztani, figyelembe véve a következő kritériumokat:
 - a) az egyes transzferárazási módszerek erősségei és gyengeségei;
 - b) a transzferárazási módszer megfelelősége, tekintettel az ellenőrzött ügylet jellegére, amelyet különösen az egyes vállalkozások által az ellenőrzött ügyletben betöltött funkciók elemzésével kell meghatározni, figyelembe véve a felhasznált eszközöket és a vállalt kockázatokat;
 - c) az ellenőrzött és a független ügyletek összehasonlíthatóságának mértéke, beleértve adott esetben azon összehasonlíthatósági korrekciók megbízhatóságát is, amelyek szükségesek lehetnek a köztük lévő különbségek kiküszöböléséhez;
 - d) a kiválasztott transzferárazási módszer alkalmazásához szükséges megbízható információk rendelkezésre állása.

11. cikk

Összehasonlító elemzés

- (1) A tagállamok annak értékeléséhez, hogy valamely ellenőrzött ügylet a szokásos piaci áron alapuló eredményre vezet-e, összehasonlítják az ellenőrzött ügylet feltételeit azokkal a feltételekkel, amelyeket akkor szabtak volna meg, ha a kapcsolt vállalkozások függetlenek lettek volna, és hasonló körülmények között hasonló ügyletet hajtottak volna végre.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy az elemzés tárgyát képező ügyletek összehasonlíthatók legyenek. Annak megállapításához, hogy két vagy több ügylet összehasonlítható-e, a következő tényezőket kell figyelembe venni, amennyiben azok gazdaságilag relevánsak az ügylet tényei és körülményei szempontjából:
 - a) az ügylet szerződéses feltételei;
 - b) az ügyletben részt vevő egyes felek által betöltött funkciók, figyelembe véve a felhasznált eszközöket és a vállalt kockázatokat, beleértve azt is, hogy ezek a

funkciók hogyan kapcsolódnak azon multinacionális vállalatcsoport szélesebb körű értékteremtéséhez, amelyhez a felek tartoznak, az ügylet körülményeit és az iparági gyakorlatokat;

- c) az átruházott javak vagy a nyújtott szolgáltatások jellemzői;
 - d) a felek és azon piac gazdasági körülményei, amelyen a felek tevékenykednek;
 - e) a felek által követett üzleti stratégiák.
- (3) Egy független ügylet akkor hasonlítható össze egy ellenőrzött ügylettel, ha az alábbi feltételek valamelyike teljesül:
- a) az összehasonlított ügyletek vagy az ilyen ügyleteket végrehajtó vállalkozások közötti különbségek (ha vannak ilyenek) egyike sem befolyásolhatja lényegesen a nyílt piaci árat;
 - b) észszerűen pontos korrekciók végezhetők el az ilyen különbségek lényeges hatásainak kiküszöbölése érdekében.
- (4) A tagállamok biztosítják, hogy az összehasonlítható független ügyletekre irányuló keresés átlátható és megismételhető legyen.

12. cikk

A szokásos piaci értéktartomány meghatározása

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a transzferárazási módszerek alkalmazása értéktartományt eredményez, a szokásos piaci értéktartományt a független összehasonlítható ügyletekből kapott eredmények interkvartilis tartománya alapján határozzák meg.
- (2) Az interkvartilis tartomány a független összehasonlítható ügyletekből származó eredmények 25. és 75. percentilise közötti tartomány.
- (3) A tagállamok biztosítják, hogy az adózó esetében nem kerül sor korrekcióra, ha eredményei a szokásos piaci értéktartományba esnek, kivéve, ha bizonyítást nyer, hogy az adott eset tényei és körülményei a tartományon belüli eltérő érték alkalmazását indokolják.
- (4) A tagállamok biztosítják, hogy ha az ellenőrzött ügylet eredményei a szokásos piaci értéktartományon kívül esnek, korrigálják az összes eredmény mediánját, kivéve, ha bizonyítást nyer, hogy az értéktartomány bármely más pontja szokásos piaci árat határoz meg, figyelembe véve az adott eset körülményeit. A medián az összehasonlítható független tranzakciók eredménytartományának 50. percentilise.

13. cikk

Transzferárazási dokumentáció

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy az adózó elegendő információval és elemzéssel rendelkezzen annak ellenőrzéséhez, hogy a kapcsolt vállalkozásokkal folytatott ügyleteinek feltételei összhangban vannak-e a 4. cikk (1) bekezdésével, és az információknak legalább a 8., 9., 10., 11. és 12. cikkben említett elemekre ki kell terjedniük.
- (2) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 18. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el abból a célból, hogy a dokumentáció tekintetében kiegészítse az (1) bekezdésben említett szabályt azáltal,

hogy meghatározza a közös formanyomtatványokat, a nyelvi követelményeket, az e formanyomtatványok használatára kötelezett adózó típusát és a vonatkozó időkereteket.

III. FEJEZET

SZERVEZET

14. cikk

A szokásos piaci ár elvének alkalmazása

- (1) A tagállamok az ezen irányelv II. fejezetében megállapított transzferárazási szabályokat átültető nemzeti szabályaikba olyan rendelkezéseket foglalnak bele, amelyek biztosítják, hogy ezeknek a transzferárazási szabályoknak az alkalmazására az OECD transzferár irányelvekkel összhangban kerül sor.
- (2) Az adórendszer nagyobb kiszámíthatósága és a kettős adóztatás kockázatának csökkentése érdekében a Tanács további, az OECD transzferár irányelvekkel összhangban lévő szabályokat állapíthat meg arra vonatkozóan, hogy a szokásos piaci ár elvét és az ezen irányelv II. fejezetében meghatározott egyéb rendelkezéseket hogyan kell alkalmazni a konkrét ügyletekre. Ilyen konkrét ügyletek a következők:
 - a) immateriális javak vagy immateriális javakhoz fűződő jogok kapcsolt vállalkozások közötti átruházása, beleértve a nehezen értékelhető immateriális javakat is;
 - b) szolgáltatások nyújtása a kapcsolt vállalkozások között, beleértve a marketing- és forgalmazási szolgáltatások nyújtását is;
 - c) kapcsolt vállalkozások közötti költségmegosztási megállapodások;
 - d) üzleti szerkezetátalakítással összefüggő, kapcsolt vállalkozások közötti ügyletek;
 - e) pénzügyi tranzakciók;
 - f) a központ és állandó telephelyei közötti ügyletek.
- (3) A (2) bekezdésben említett szabályokat a Bizottság javaslata alapján elfogadott tanácsi végrehajtási jogi aktusok útján kell meghozni.

IV. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

15. cikk

Értékelés

- (1) A Bizottság ötévente megvizsgálja és értékeli ezen irányelv alkalmazását, és az értékeléséről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. Az első jelentést 2031. december 31-ig kell benyújtani.
- (2) A tagállamok a (3) bekezdéssel összhangban közlik a Bizottsággal az ezen irányelv értékeléséhez szükséges információkat a szokásos piaci ár elve alkalmazásának javítása, a kettős adóztatás csökkentése, valamint az adóvisszaélések elleni küzdelem céljából.

- (3) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározza a tagállamok által a (2) bekezdéssel összhangban benyújtandó információkat, valamint ezen információk közlésének formátumát és feltételeit. E végrehajtási jogi aktusok elfogadására a 17. cikkben említett vizsgálóbizottsági eljárásnak megfelelően kerül sor.
- (4) A Bizottság az uniós intézményekre alkalmazandó rendelkezéseknek és ezen irányelv 16. cikkének megfelelően bizalmasan kezeli a (2) bekezdés alapján vele közölt információkat.
- (5) A tagállamok által a (2) bekezdés értelmében a Bizottsággal közölt információk, valamint a Bizottság által ezen információk felhasználásával készített bármely jelentés vagy dokumentum továbbítható a többi tagállamnak. Az információkra hivatalos titoktartási kötelezettség vonatkozik, és azok ugyanolyan védelmet élveznek, mint amilyet az információt fogadó tagállam nemzeti joga az ilyen jellegű információnak biztosít.

16. cikk **Adatvédelem**

- (1) A tagállamok az ezen irányelv szerinti személyes adatokat az 5. cikk alkalmazása céljából kezelhetik. A személyes adatok ezen irányelv céljából történő kezelése során a tagállamok illetékes hatóságai az (EU) 2016/679 rendelet 4. cikkének 7. pontja értelmében vett adatkezelőnek minősülnek az ezen irányelv szerinti tevékenységeik körében.
- (2) Az ezen irányelvvel összhangban kezelt információk – beleértve a személyes adatokat is – csak addig őrizhetők meg, amíg az ezen irányelv céljainak eléréséhez szükséges, az egyes adatkezelőknek az elévülésre vonatkozó nemzeti jogával összhangban, de legfeljebb 10 évig.

17. cikk **Bizottsági eljárás**

- (1) A Bizottságot munkájában egy bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2014/EU rendelet³⁸ értelmében vett bizottságnak minősül.
- (2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

18. cikk **A felhatalmazás gyakorlása**

- (1) A Bizottság az e cikkben meghatározott feltételek mellett felhatalmazást kap a 13. cikk szerinti felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására.
- (2) A Tanács bármikor visszavonhatja a 13. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktus érvényességét.

³⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

- (3) A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban foglalt elveknek megfelelően konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.
- (4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul értesíti arról a Tanácsot.
- (5) A 13. cikk értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus haladéktalanul hatályba lép és alkalmazandó, amennyiben a Tanács nem emel ellene kifogást. A Tanács a felhatalmazáson alapuló jogi aktusról szóló értesítést követő két hónapon belül kifogást emelhet a jogi aktus ellen. A Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik. Ilyen esetben a Bizottság a kifogásról szóló tanácsi határozatról szóló értesítést követően haladéktalanul hatályon kívül helyezi a jogi aktust.

19. cikk

Az Európai Parlament tájékoztatása

A Bizottságnak tájékoztatni kell az Európai Parlamentet arról, ha felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogadott el, továbbá ha a Tanács a jogi aktussal kapcsolatban kifogást emelt vagy a hatáskör-átruházását visszavonta.

20. cikk

Átültetés

- (1) A tagállamok legkésőbb [2025. december 31-ig]elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket [2026. január 1]-jétől alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

- (2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

21. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

22. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, -án/-én.

*a Tanács részéről
az elnök*

PÉNZÜGYI KIMUTATÁS

1. A JAVASLAT/KEZDEMÉNYEZÉS FŐBB ADATAI

1.1. A javaslat/kezdemenyezés címe

Irányelv a transzferárazásról

1.2. Az érintett szakpolitikai terület(ek)

Adópolitika

1.3. A javaslat/kezdemenyezés a következőre irányul:

☒ új intézkedés

☐ kísérleti projektet/előkészítő intézkedést követő új intézkedés³⁹

☐ jelenlegi intézkedés meghosszabbítása

☐ egy vagy több intézkedés összevonása vagy átalakítása egy másik/új intézkedéssé

1.4. Célkitűzés(ek)

1.4.1. Általános célkitűzés(ek)

Az adórendszer kiszámíthatóságának növelése; a javaslat célja, hogy növelje az adórendszer kiszámíthatóságát azáltal, hogy Unió-szerte egyértelműbb és egységesebb megközelítést vezet be a transzferárazásra vonatkozóan.

1.4.2. Konkrét célkitűzés(ek)

1. A szokásos piaci ár elvének beépítése az uniós jogba.
2. Az OECD transzferár irányelvek szerepének tisztázása.
3. A szokásos piaci ár elve Unió-szerte következetes alkalmazásának biztosítása.
4. A kettős adóztatás és az adóztatás kettős elmaradásának csökkentése.

1.4.3. Várható eredmény(ek) és hatás(ok)

Tüntesse fel, milyen hatásokat gyakorolhat a javaslat/kezdemenyezés a kedvezményezettek/célcsoportokra.

Az egyértelműbb és összehangoltabb szabályok az EU-ban a transzferárazással kapcsolatos viták, valamint a kettős adóztatás és az adóztatás kettős elmaradásának csökkenéséhez is vezethetnek. A transzferárazással kapcsolatos egységesebb megközelítés a transzferárazási szabályoknak való megfeleléssel kapcsolatos költségek csökkenéséhez vezethet a különböző tagállamokban.

1.4.4. Teljesítménymutatók

Határozza meg az előrehaladás és az eredmények nyomon követésére szolgáló mutatókat.

1. Célkitűzés: A kettős adóztatás és a jogviták kockázatának csökkentése.

Mutatók: A tagállamok közötti, kettős adóztatással kapcsolatos viták száma, amelyek (a transzferárazásról szóló irányelv alkalmazásának megkezdését követően) „új

³⁹

A költségvetési rendelet 58. cikke (2) bekezdésének a) vagy b) pontja szerint.

bejegyzésként” szerepelnek a kölcsönös egyeztetési eljárásokban és a választottbírói eljárásokban.

Mérési eszközök: Az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság által gyűjtött adatok az új kölcsönös egyeztetési eljárásokról, valamint a választottbírói egyezmény és az adóügyi vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv szerinti ügyek számáról.

2. Célkitűzés: Az adórendszer kiszámíthatóságának növelése.

Mutatók: A tagállamok közötti, kettős adóztatással kapcsolatos viták száma, amelyek (a transzferárazásról szóló irányelv alkalmazásának megkezdését követően) „új bejegyzésként” szerepelnek a kölcsönös egyeztetési eljárásokban és a választottbírói eljárásokban.

Mérési eszközök: Az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság által gyűjtött adatok az új kölcsönös egyeztetési eljárásokról, valamint a választottbírói egyezmény és az adóügyi vitarendezési mechanizmusokról szóló irányelv szerinti ügyek számáról.

1.5. A javaslat/kezdeményezés indoklása

1.5.1. Rövid vagy hosszú távon kielégítendő szükséglet(ek) a kezdeményezés végrehajtásának részletes ütemtervével

A Bizottság célja a 14. cikkben felsorolt ügyletek többségére vonatkozó végrehajtási jogi aktusok tervezetének előterjesztése, valamint a 13. cikkben felsorolt egységes transzferárazási dokumentáció további pontosítása az irányelv alkalmazásának első öt évében.

1.5.2. Az Unió részvételéből származó hozzáadott érték (adódhat többek között a koordinációból eredő előnyökből, a jogbiztonságból, a fokozott hatékonyságból vagy a kiegészítő jellegből). E pontban „az Unió részvételéből származó hozzáadott érték” azt az uniós részvételből adódó értéket jelenti, amely többletként jelentkezik ahhoz az értékhez képest, amely a tagállamok egyedüli fellépése esetén jött volna létre.

Az európai szintű fellépés indokai (előzetes)

Valamennyi uniós tagállam átültette nemzeti jogszabályaiba a szokásos piaci ár elvét. A tagállamok nemzeti jogszabályai azonban mégis jelentős különbségeket mutatnak. Emellett az OECD transzferár irányelvek helyzete és szerepe tagállamonként eltérő, ami a szokásos piaci ár eltérő értelmezéséhez vezet.

A várható uniós hozzáadott érték (utólagos)

A transzferárazás természeténél fogva határokon átnyúló jellege miatt az Unió részvételéből származó hozzáadott érték abból a lehetőségből ered, hogy a transzferárazás tekintetében uniós szintű közös megközelítést lehet kialakítani, ami növeli az adórendszer kiszámíthatóságát, és csak uniós szinten érhető el.

1.5.3. Hasonló korábbi tapasztalatok tanulsága

Ez a jogalkotási kezdeményezés uniós szinten még új. Uniós szinten a transzferárazási szabályok nincsenek harmonizálva jogalkotási aktusok révén. A múltban a Bizottság a közös transzferárfórum⁴⁰ munkája révén birkózott meg a transzferárazási kérdésekkel; ez a fórum egy szakértői csoport, amelyet a Bizottság

⁴⁰

Az EU közös transzferárfórumát lásd a következő címen: https://taxation-customs.ec.europa.eu/joint-transfer-pricing-forum_en

2002-ben hozott létre, és amelynek munkája abból állt, hogy pragmatikus, nem jogalkotási megoldásokat javasoljon a Bizottságnak az EU-n belüli transzferárazási gyakorlatok által okozott gyakorlati problémákra. Megbízatása 2019 márciusában lejárt, és azt nem újították meg.

1.5.4. *A többéves pénzügyi kerettel való összeegyeztethetőség és egyéb megfelelő eszközökkel való lehetséges szinergiák*

Ez az irányelv a helyreállítási stratégiát támogató igazságos és egyszerű adózásra irányuló cselekvési tervben meghatározott intézkedések egyikét szabályozza. Az igazságos adóztatás feltétele az adóvisszaélések megakadályozása. A javaslat a DAC keretében már létrehozott vagy fejlesztés alatt álló hasonló eljárásokat, intézkedéseket és informatikai eszközöket fogja használni.

1.5.5. *A rendelkezésre álló különböző finanszírozási lehetőségek értékelése, ideértve az átcsoportosítási lehetőségeket is*

Ahhoz, hogy végrehajtási jogi aktusra tehessen javaslatot, a Bizottságnak be kell vonnia a transzferárazás területén jártas szakértőket, és találkozókat kell szerveznie, hogy kikérje tanácsukat. A tapasztalatcserét állandó szakértői csoport létrehozása segítheti. Az ezen találkozókhöz kapcsolódó költségek finanszírozása az uniós költségvetésből történik.

1.6. **A javaslat/kezdemenyezés időtartama és pénzügyi hatása**

☐ **határozott időtartam**

- ☐ időtartam: ÉÉÉÉ-től/-től ÉÉÉÉ-ig
- ☐ pénzügyi hatás: ÉÉÉÉ-től/-től ÉÉÉÉ-ig a kötelezettségvállalási előirányzatok esetében és ÉÉÉÉ-től/-től ÉÉÉÉ-ig a kifizetési előirányzatok esetében

☒ **határozatlan időtartam**

- beindítási időszak: ÉÉÉÉ-től/-től ÉÉÉÉ-ig
- azt követően: rendes ütem

1.7. **A költségvetés tervezett végrehajtásának módszere(i)⁴¹**

☒ Bizottság általi **közvetlen irányítás**

- ☒ a Bizottság szervezeti egységein keresztül, ideértve az uniós küldöttségek személyzetét
- ☐ végrehajtó ügynökségen keresztül

☐ **Megosztott irányítás** a tagállamokkal

☐ **Közvetett irányítás** a költségvetés végrehajtásával kapcsolatos feladatoknak a következőkre történő átruházásával:

- ☐ harmadik országok vagy az általuk kijelölt szervek

⁴¹ Az egyes költségvetés-végrehajtási módszerek ismertetése, valamint a költségvetési rendeletre való megfelelő hivatkozások megtalálhatók a BUDGpedia oldalon:
<https://myintracomm.ec.europa.eu/corp/budget/financial-rules/budget-implementation/Pages/implementation-methods.aspx>

- ☐ nemzetközi szervezetek és ügynökségeik (nevezze meg)
- ☐ az EBB és az Európai Beruházási Alap
- ☐ a költségvetési rendelet 70. és 71. cikkében említett szervek
- ☐ közjogi szervek
- ☐ magánjog alapján működő, közfeladatot ellátó szervek, amennyiben megfelelő pénzügyi garanciákat nyújtanak
- ☐ valamely tagállam magánjoga alapján működő, köz- és magánszféra közötti partnerség végrehajtásával megbízott és megfelelő pénzügyi garanciákkal rendelkező szervek
- ☐ az EUSZ V. címének értelmében a KKBP terén konkrét fellépések végrehajtásával megbízott, és a vonatkozó alap-jogiaktusban ekként megjelölt szervek vagy személyek.
- *Egynél több irányítási módszer feltüntetése esetén kérjük, adjon részletes felvilágosítást a „Megjegyzések” rovatban.*

Megjegyzések

2. IRÁNYÍTÁSI INTÉZKEDÉSEK

2.1. A nyomon követésre és a jelentéstételre vonatkozó rendelkezések

Gyakoriság és feltételek

A Bizottság gondoskodni fog arról, hogy biztosított legyen a beavatkozás működésének nyomon követése és a fő szakpolitikai célkitűzések fényében történő értékelése.

A tagállamok évente benyújtják a Bizottságnak a teljesítménymutatókat tartalmazó fenti táblázatban említett, az irányelvnek való megfelelés nyomon követésére használt információkat. Amint rendelkezésre állnak a nyomon követésből származó adatok, és amennyiben azt helyénvalónak ítéli, a Bizottság mérlegelni fogja egyes elemek felülvizsgálatát a jelentéstételi rendszerre vonatkozó végrehajtási jogi aktusban.

Öt évvel az irányelv végrehajtása után értékelés készül, amely lehetőséget ad a Bizottságnak, hogy felülvizsgálja a szakpolitika eredményeit, tekintettel annak célkitűzéseire, illetve az általános hatásait a szokásos piaci ár elve Unióban történő egységes alkalmazásának javítását, valamint a kettős adóztatás és az adóztatás kettős elmaradásának csökkentését illetően.

2.2. Irányítási és kontrollrendszer(ek)

2.2.1. Az irányítási módszer(ek), a finanszírozás végrehajtási mechanizmusai, a kifizetési módok és a javasolt kontrollstratégia indokolása

A kezdeményezés végrehajtása a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságaira (adóhatóságaira) támaszkodik.

Az irányelv elfogadását követően a Bizottság csak végrehajtási jogi aktusok útján vesz részt a szabályok előkészítésében, és csak az irányelv megsértése esetén lépne fel.

2.2.2. *A felismert kockázatokkal és a csökkentésükre létrehozott belső kontrollrendszerekkel kapcsolatos információk*

Az ellenőrzési stratégia fő elemei a következők:

Közbeszerzési szerződések

A közbeszerzések tekintetében a költségvetési rendeletben meghatározott ellenőrzési eljárások: a közbeszerzési szerződést a Bizottság szolgálatai által a kifizetés érdekében végzett ellenőrzési eljárás után kötik meg, figyelembe véve a szerződéses kötelezettségeket, valamint a hatékony pénzgazdálkodást és általános irányítást. A csalás elleni intézkedésekről (ellenőrzések, jelentések stb.) a Bizottság és a kedvezményezettek között létrejött minden szerződés rendelkezik. Részletes feladatmeghatározást kell készíteni, amely az egyedi szerződés alapját képezi. Az elfogadási eljárás szigorúan a TAXUD TEMPO módszertant követi: a célkitűzéseket felülvizsgálják, szükség esetén módosítják, és végül kifejezetten elfogadják (vagy elutasítják). „Elfogadólevél” hiányában számla nem fizethető ki.

A közbeszerzés technikai ellenőrzése

Az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság végzi a célkitűzések ellenőrzését, és felügyeli a vállalkozók tevékenységét, valamint az általuk nyújtott szolgáltatásokat. Emellett rendszeresen minőség- és biztonság-ellenőrzéseket végez az alvállalkozóinál. A minőség-ellenőrzések során ellenőrzik az alvállalkozók tényleges folyamatainak a minőségterveikben meghatározott szabályoknak és eljárásoknak való megfelelését. A biztonság-ellenőrzések a konkrét folyamatokra, eljárásokra és rendszerekre koncentrálnak.

A fenti ellenőrzések mellett az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság elvégzi a hagyományos költségvetési ellenőrzéseket.

A kötelezettségvállalások előzetes vizsgálata

Az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság valamennyi kötelezettségvállalását megvizsgálja a pénzügyi és a HR üzleti kapcsolattartó részleg vezetője. Ennek következtében a kötelezettségvállalás alá eső összegek 100 %-ára terjed ki az előzetes vizsgálat. Ez az eljárás magas szinten biztosítja az ügyletek jogszerűségét és szabályszerűségét.

A kifizetések előzetes vizsgálata

A kifizetések 100 %-át előzetesen vizsgálják. Ezen túlmenően hetente legalább (minden kiadási kategóriából) véletlenszerűen kiválasztanak egy kifizetést a pénzügyi és a HR üzleti kapcsolattartó részleg vezetője által végzett előzetes vizsgálat céljából. A vizsgálat terjedelmére nem határoztak meg célt, mivel annak célja a kifizetések „véletlenszerű” ellenőrzése, annak megvizsgálása érdekében, hogy valamennyi kifizetést az előírásoknak megfelelően készítettek-e elő. A fennmaradó kifizetéseket a hatályos szabályok szerint naponta dolgozzák fel.

A közvetve megbízott, engedélyezésre jogosult tisztviselők nyilatkozatai

Valamennyi közvetve megbízott, engedélyezésre jogosult tisztviselő az érintett éves tevékenységi jelentést alátámasztó nyilatkozatokat ír alá. E nyilatkozatok a program szerinti műveletekre vonatkoznak. A közvetve megbízott, engedélyezésre jogosult tisztviselők nyilatkoznak arról, hogy a költségvetés végrehajtásához kapcsolódó műveleteket a pénzgazdálkodás hatékonyságának alapelveivel összhangban hajtották

vége, hogy az alkalmazott irányítási és ellenőrzési rendszerek kellő biztosítékot nyújtottak az ügyletek jogszerűségét és szabályszerűségét illetően, valamint hogy az ezekhez a műveletekhez kapcsolódó kockázatokat megfelelően azonosították, jelentették, és végrehajtották a kockázatokat enyhítő intézkedéseket.

- 2.2.3. *A kontroll költséghatékonyságának becslése és indokolása (a „kontroll költségei ÷ a kezelt kapcsolódó források értéke” hányados) és a hibakockázat várható szintjeinek értékelése (kifizetéskor és záráskor)*

A kialakított ellenőrzési mechanizmusok lehetővé teszik az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság számára, hogy kellőképpen biztosítsa a kiadások minőségét és szabályszerűségét, valamint csökkentse a meg nem felelés kockázatát. A fenti ellenőrzési stratégiai intézkedések a 2 %-ban megjelölt célérték alá csökkentik a lehetséges kockázatokat, és valamennyi kedvezményezettet eléri. A további kockázatsökkentést szolgáló kiegészítő intézkedések aránytalanul magas költséget eredményeznének, és ezért ilyenek nincsenek előirányozva. A fenti ellenőrzési stratégia végrehajtásával járó összköltség – a Fiscalis program keretébe tartozó valamennyi kiadás tekintetében – az összes kifizetés 1,6 %-ára van korlátozva. Ez az arány várhatóan a jelenlegi kezdeményezés tekintetében is megmarad. A program ellenőrzési stratégiája a meg nem felelés kockázatát gyakorlatilag nullára csökkenti, és a kapcsolódó kockázatokkal arányos marad.

2.3. **A csalások és a szabálytalanságok megelőzésére vonatkozó intézkedések**

Tüntesse fel a meglévő vagy tervezett megelőző és védintézkedéseket, pl. a csalás elleni stratégiából.

Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) – az 1073/1999/EK európai parlamenti és tanács rendeletben³, valamint a 2185/96/Euratom, EK tanácsi rendeletben⁴ foglalt rendelkezéseknek és eljárásoknak megfelelően – nyomozásokat, többek között helyszíni ellenőrzéseket és vizsgálatokat folytathat annak megállapítására, hogy valamely támogatási megállapodással, támogatási határozattal vagy az e rendelet alapján finanszírozott szerződéssel összefüggésben történt-e az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás, korrupció vagy más jogellenes cselekmény.

3. A JAVASLAT/KEZDEMÉNYEZÉS BECSÜLT PÉNZÜGYI HATÁSA

3.1. A többéves pénzügyi keret érintett fejezete/fejezetei és a költségvetés érintett kiadási sora/sorai

- Jelenlegi költségvetési sorok

A többéves pénzügyi keret fejezetei, azon belül pedig a költségvetési sorok sorrendjében.

A többéves pénzügyi keret fejezete	Költségvetési sor	Kiadás típusa	Hozzájárulás			
	Szám 03 04 0100	Diff./Nem diff. ⁴²	EFTA-országoktól ⁴³	tagjelölt országoktól és potenciális tagjelöltektől ⁴⁴	más harmadik országoktól	egyéb címzett bevétel
	Az adórendszerek megfelelő működésének javítása	Diff.	NEM	NEM	NEM	NEM

- Létrehozandó új költségvetési sorok

A többéves pénzügyi keret fejezetei, azon belül pedig a költségvetési sorok sorrendjében.

A többéves pénzügyi keret fejezete	Költségvetési sor	Kiadás típusa	Hozzájárulás			
	Szám	Diff./Nem diff.	EFTA-országoktól	tagjelölt országoktól és potenciális tagjelöltektől	más harmadik országoktól	egyéb címzett bevétel
	[XX.YY.YY.YY]	Diff.	IGEN/NEM	IGEN/NE M	IGEN/NEM	IGEN/NEM

⁴² Diff. = Differenciált előirányzatok / Nem diff. = Nem differenciált előirányzatok.

⁴³ EFTA: Európai Szabadkereskedelmi Társulás.

⁴⁴ Tagjelölt országok és adott esetben a nyugat-balkáni potenciális tagjelöltek.

3.2. A javaslat előirányzatokra gyakorolt becsült pénzügyi hatása

3.2.1. Az operatív előirányzatokra gyakorolt becsült hatás összefoglalása

- ☐ A javaslat/kezdemenyezés nem vonja maga után operatív előirányzatok felhasználását
- ☒ A javaslat/kezdemenyezés az alábbi operatív előirányzatok felhasználását vonja maga után:

millió EUR (három tizedesjegyig)

A többéves pénzügyi keret fejezete	Szám	03 04 0100
---	-------------	------------

Főigazgatóság: Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság			Év: 2025 ⁴⁵	Év: 2026	Év: 2027	Év:	Év:	Év:	ÖSSZESEN
○ Operatív előirányzatok									
Költségvetési sor ⁴⁶	Kötelezettségvállalási előirányzatok	(1a)	0,065	0,065	0,065				0,195
	Kifizetési előirányzatok	(2a)	0,065	0,065	0,065				0,195
Költségvetési sor	Kötelezettségvállalási előirányzatok	(1b)							
	Kifizetési előirányzatok	(2b)							
Bizonyos egyedi programok keretéből finanszírozott igazgatási jellegű előirányzatok ⁴⁷									

⁴⁵ Az N. év a javaslat/kezdemenyezés végrehajtásának első éve. Az „N” helyére a végrehajtás várható első évét kell beírni (például: 2021). A következő évek esetében ugyanígy kell eljárni.

⁴⁶ A hivatalos költségvetési nomenklátúra szerint.

⁴⁷ Technikai és/vagy igazgatási segítségnyújtás, valamint uniós programok és/vagy intézkedések végrehajtásához biztosított támogatási kiadások (korábban: BA-tételek), közvetett kutatás, közvetlen kutatás.

Költségvetési sor		(3)								
Az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatósághoz tartozó előirányzatok ÖSSZESEN	Kötelezettségvállalási előirányzatok	= (1a) + (1b) + (3)	0,065	0,065	0,065					0,195
	Kifizetési előirányzatok	= (2a) + (2b) + (3)	0,065	0,065	0,065					0,195

○ Operatív előirányzatok ÖSSZESEN	Kötelezettségvállalási előirányzatok	(4)								
	Kifizetési előirányzatok	(5)								
○ Bizonyos egyedi programok keretéből igazgatási jellegű előirányzatok ÖSSZESEN	finanszírozott	(6)								
A többéves pénzügyi keret <....> FEJEZETÉHEZ tartozó előirányzatok ÖSSZESEN	Kötelezettségvállalási előirányzatok	= (4) + (6)								
	Kifizetési előirányzatok	= (5) + (6)								

Ha a javaslat/kezdeményezés egynél több operatív fejezetet is érint, ismételje meg a fenti szakaszt:

○ Operatív előirányzatok ÖSSZESEN (összes operatív fejezet)	Kötelezettségvállalási előirányzatok	(4)								
	Kifizetési előirányzatok	(5)								
Bizonyos egyedi programok keretéből igazgatási jellegű előirányzatok ÖSSZESEN (összes operatív fejezet)	finanszírozott	(6)								
A többéves pénzügyi keret	Kötelezettségváll	= (4) +								

1–6. FEJEZETÉHEZ tartozó előirányzatok ÖSSZESEN (Referenciaösszeg)	lalási előirányzatok	(6)								
	Kifizetési előirányzatok	= (5) + (6)								

A többéves pénzügyi keret fejezete	7.	„Igazgatási kiadások”
---	-----------	-----------------------

Ezt a részt az igazgatási jellegű költségvetési adatok táblázatában kell kitölteni, melyet először a [pénzügyi kimutatás mellékletébe](#) (az Európai Unió általános költségvetése Bizottságra vonatkozó szakaszának végrehajtására vonatkozó belső szabályzatról szóló bizottsági határozat 5. melléklete) kell bevezetni; a mellékletet a szolgálatközi konzultációhoz fel kell tölteni a DECIDE rendszerbe.

millió EUR (három tizedesjegyig)

		Év: 2025	Év: 2026	Év: 2027	Év: N + 3	A táblázat a hatás időtartamának megfelelően (vö. 1.6. pont) további évekkkel bővíthető			ÖSSZESEN
Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság									
○ Humán erőforrás		1,026	1,026	1,026					3,078
○ Egyéb igazgatási kiadások		0,052	0,052	0,52					0,156
Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság ÖSSZESEN	Előirányzatok	1,078	1,078	1,078					3,234

A többéves pénzügyi keret 7. FEJEZETÉHEZ tartozó előirányzatok ÖSSZESEN	(Összes kötelezettségvállalási előirányzat = Összes kifizetési előirányzat)	1,078	1,078	1,078					
--	---	-------	-------	-------	--	--	--	--	--

millió EUR (három tizedesjegyig)

		Év: N ⁴⁸	Év: N + 1	Év: N + 2	Év: N + 3	A táblázat a hatás időtartamának megfelelően (vö. 1.6. pont) további évekkkel bővíthető			ÖSSZESEN
--	--	------------------------	--------------	--------------	--------------	---	--	--	----------

⁴⁸ Az N. év a javaslat/kezdemenyezés végrehajtásának első éve. Az „N” helyére a végrehajtás várható első évét kell beírni (például: 2021). A következő évek esetében ugyanígy kell eljárni.

A többéves pénzügyi keret 1–7. FEJEZETÉHEZ tartozó előirányzatok ÖSSZESEN	Kötelezettségvállalási előirányzatok	1,143	1,143	1,143					3,429
	Kifizetési előirányzatok	0,065	0,065	0,065					0,195

3.2.2. Operatív előirányzatokból finanszírozott becsült kimenet

Kötelezettségvállalási előirányzatok, millió EUR (három tizedesjegyre)

Tüntesse fel a célkitűzéseket és a kimeneteket ↓			Év: N		Év: N + 1		Év: N + 2		Év: N + 3		A táblázat a hatás időtartamának megfelelően (vö. 1.6. pont) további évekkel bővíthető						ÖSSZESEN	
	KIMENETEK																	
	Típus ₄₉	Átlag os költség	Szám	Költség	Szám	Költség	Szám	Költség	Szám	Költség	Szám	Költség	Szám	Költség	Szám	Költség	Összesített szám	Összköltség
1. KONKRÉT CÉLKITŰZÉS ⁵⁰ ...																		
– Kimenet																		
– Kimenet																		
– Kimenet																		
1. konkrét célkitűzés részösszege																		
2. KONKRÉT CÉLKITŰZÉS...																		
– Kimenet																		
2. konkrét célkitűzés részösszege																		
ÖSSZESEN																		

⁴⁹ A kimenetek a nyújtandó termékek és szolgáltatások (pl. finanszírozott diákcserék száma, épített utak hossza kilométerben stb.).

⁵⁰ Az 1.4.2. szakaszban („Konkrét célkitűzések...”) feltüntetett célkitűzés.

3.2.3. Az igazgatási előirányzatokra gyakorolt becsült hatás összefoglalása

- ☐ A javaslat/kezdeményezés nem vonja maga után igazgatási jellegű előirányzatok felhasználását.
- ☐ A javaslat/kezdeményezés az alábbi igazgatási jellegű előirányzatok felhasználását vonja maga után:

millió EUR (három tizedesjegyig)

	Év: 2025 ⁵¹	Év: 2026	Év: 2027	Év:	A táblázat a hatás időtartamának megfelelően (vö. 1.6. pont) további évekké bővíthető	ÖSSZESEN
--	---------------------------	-------------	-------------	-----	--	----------

A többéves pénzügyi keret 7. FEJEZETE								
Humán erőforrás	1,026	1,026	1,026					3,078
Egyéb igazgatási kiadások	0,052	0,052	0,052					0,156
A többéves pénzügyi keret 7. FEJEZETÉNEK részösszege	1,078	1,078	1,078					3,234

A többéves pénzügyi keret 7. FEJEZETÉBE⁵² bele nem tartozó előirányzatok								
Humán erőforrás								
Egyéb igazgatási jellegű kiadások								
A többéves pénzügyi keret 7. FEJEZETÉBE bele nem tartozó előirányzatok részösszege								

ÖSSZESEN	1,078	1,078	1,078					3,234
-----------------	--------------	--------------	--------------	--	--	--	--	--------------

A humán erőforrással és más igazgatási jellegű kiadásokkal kapcsolatos előirányzat-igényeket az adott főigazgatóság rendelkezésére álló, az intézkedés irányításához rendelt előirányzatokkal és/vagy az adott főigazgatóságon belüli átcsoportosítással kell teljesíteni. A források adott esetben a költségvetési korlátok betartása mellett kiegészíthetők az éves elosztási eljárás keretében az irányító főigazgatósághoz rendelt további allokációkkal.

⁵¹ Az N. év a javaslat/kezdeményezés végrehajtásának első éve. Az „N” helyére a végrehajtás várható első évét kell beírni (például: 2021). A következő évek esetében ugyanígy kell eljárni.

⁵² Technikai és/vagy igazgatási segítségnyújtás, valamint uniós programok és/vagy intézkedések végrehajtásához biztosított támogatási kiadások (korábban: BA-tételek), közvetett kutatás, közvetlen kutatás.

3.2.3.1. Becsült humánerőforrás-szükségletek

- ☐ A javaslat/kezdeményezés nem igényel humán erőforrást.
- ☒ A javaslat/kezdeményezés az alábbi humánerőforrás-igénnyel jár:

A becsléseket teljes munkaidős egyenértékben kell kifejezni

	Év: 2025	Év: 2026	Év: 2027	Év:	Év:	Év:	Összes en
○ A létszámtervben szereplő álláshelyek (tisztviselők és ideiglenes alkalmazottak)							
20 01 02 01 (a központban és a bizottsági képviselőteken)	6	6	6				6
20 01 02 03 (a küldöttségeknél)							
01 01 01 01 (közvetett kutatás)							
01 01 01 11 (közvetlen kutatás)							
Egyéb költségvetési sor (kérjük megnevezni)							
○ Külső munkatársak teljes munkaidős egyenértékben (FTE) kifejezve⁵³							
20 02 01 (AC, END, INT a teljes keretből)							
20 02 03 (AC, AL, END, INT és JPD a küldöttségeknél)							
XX 01 xx yy zz⁵⁴	– a központban						
	– a küldöttségeknél						
01 01 01 02 (AC, END, INT – közvetett kutatás)							
01 01 01 12 (AC, END, INT – közvetlen kutatás)							
Egyéb költségvetési sor (kérjük megnevezni)							
ÖSSZESEN	6	6	6				6

XX az érintett szakpolitikai terület vagy költségvetési cím.

A humánerőforrás-igényeknek az adott főigazgatóság rendelkezésére álló, az intézkedés irányításához rendelt és/vagy az adott főigazgatóságon belül átcsoportosított személyzettel kell eleget tenni. A források adott esetben a meglévő költségvetési korlátok betartása mellett kiegészíthetők az éves elosztási eljárás keretében az irányító főigazgatósághoz rendelt további allokációkkal.

Az elvégzendő feladatok leírása:

Tisztviselők és ideiglenes alkalmazottak	A tagállamokkal folytatott találkozók és levelezés előkészítése, a végrehajtási jogi aktusok előkészítése, szakértői találkozók szervezése, részvétel az OECD ülésein. Az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság jelenleg nem rendelkezik a szükséges erőforrásokkal, ezért további teljes munkaidős egyenértékeket kellene felvenni az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság jövőbeli költségvetésébe.
Külső munkatársak	

⁵³ AC = szerződéses alkalmazott; AL = helyi alkalmazott; END = kirendelt nemzeti szakértő; INT = kölcsönmunkaerő (átmeneti alkalmazott); JPD = küldöttségi pályakezdő szakértő.

⁵⁴ Az operatív előirányzatokból finanszírozott külső munkatársakra vonatkozó részleges felső határérték (korábban: BA-tételek).

3.2.4. A jelenlegi többéves pénzügyi kerettel való összeegyeztethetőség

A javaslat/kezdeményezés:

- ☒ teljes mértékben finanszírozható a többéves pénzügyi keret érintett fejezetén belüli átcsoportosítás révén.

Fejtse ki, miként kell átprogramozni a pénzügyi keret: tüntesse fel az érintett költségvetési sorokat és a megfelelő összegeket. Jelentős átprogramozás esetén mellékeljen Excel-táblát.

- ☐ a többéves pénzügyi keret lekötetlen mozgásterének és/vagy a többéves pénzügyi keretről szóló rendeletben meghatározott különleges eszközök felhasználását teszi szükségessé.

Fejtse ki, mire van szükség, meghatározva az érintett fejezeteket és költségvetési sorokat, a megfelelő összegeket és a felhasználni javasolt eszközöket.

- ☐ a többéves pénzügyi keret módosítását teszi szükségessé.

Fejtse ki a szükségleteket: tüntesse fel az érintett fejezeteket és költségvetési sorokat és a megfelelő összegeket.

3.2.5. Harmadik felek részvétele a finanszírozásban

A javaslat/kezdeményezés:

- ☒ nem irányoz elő harmadik felek általi társfinanszírozást.
- ☐ előirányoz harmadik felek általi társfinanszírozást az alábbi becslések szerint:

előirányzatok, millió EUR (három tizedesjegyig)

	Év: N ⁵⁵	Év: N + 1	Év: N + 2	Év: N + 3	A táblázat a hatás időtartamának megfelelően (vö. 1.6. pont) további évekkkel bővíthető			Összesen
Tüntesse fel a társfinanszírozó szervet								
Társfinanszírozott előirányzatok ÖSSZESEN								

⁵⁵

Az N. év a javaslat/kezdeményezés végrehajtásának első éve. Az „N” helyére a végrehajtás várható első évét kell beírni (például: 2021). A következő évek esetében ugyanígy kell eljárni.

3.3. A bevételre gyakorolt becsült hatás

- ☒ A javaslatnak/kezdemenyezésnek nincs pénzügyi hatása a bevételre.
- ☐ A javaslatnak/kezdemenyezésnek van pénzügyi hatása – a bevételre gyakorolt hatása a következő:
 - ☐ a javaslat a saját forrásokra gyakorol hatást
 - ☐ a javaslat az egyéb bevételekre gyakorol hatást
 - kérjük, adja meg, hogy a bevétel kiadási sorhoz van-e rendelve ☐

millió EUR (három tizedesjegyig)

Bevételi költségvetési sor:	Az aktuális költségvetési évben rendelkezésre álló előirányzatok	A javaslat/kezdemenyezés hatása ⁵⁶						
		Év: N	Év: N + 1	Év: N + 2	Év: N + 3	A táblázat a hatás időtartamának megfelelően (vö. 1.6. pont) további évekkel bővíthető		
... jogcímcsoport								

A címzett bevételek esetében tüntesse fel az érintett kiadáshoz tartozó költségvetési sor(oka)t.

Egyéb megjegyzések (pl. a bevételre gyakorolt hatás számítására használt módszer/képlet vagy egyéb más információ).

⁵⁶ A tradicionális saját források (vámok, cukorilletékek) tekintetében nettó összeget kell megadni, amely a 20 %-kal (beszedési költségek) csökkentett bruttó összegnek felel meg.